

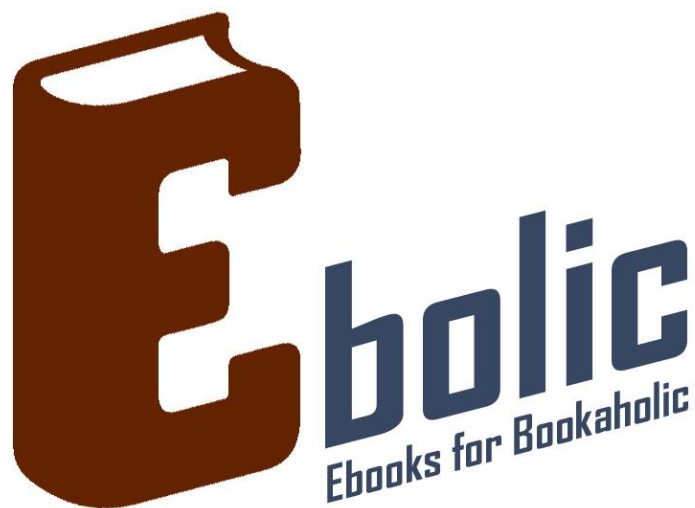
R. L. STINE

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ CỦA STINE

XIN ĐỪNG ỒM

Tác phẩm: **[Những chuyện kỳ bí] Xin đừng ốm**
Nguyên tác: **[Ghosts of Fear Street] Don't ever get sick at Granny's**
Thể loại: **Rùng rợn, Thiếu nhi**
Tác giả: **R. L. Stine**
Dịch giả: **Phan Hồng Vân**
Nhà xuất bản: **Kim Đồng**
Năm xuất bản: **2002**

Dự án Ebolic #42

Shooting: **Thanhbt**
Typing: **Uyen vo, Nopu**
Checking: **Tornad**
Leading & Publishing: **Tornad**
Ngày hoàn thành: **4/10/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: ebook@bookaholic.vn

Group: facebook.com/groups/ebolic

Fanpage: facebook.com/EbolicEbook

MỤC LỤC

• 1 •

• 2 •

• 3 •

• 4 •

• 5 •

• 6 •

• 7 •

• 8 •

• 9 •

• 10 •

• 11 •

• 12 •

• 13 •

• 14 •

• 15 •

• 16 •

• 17 •

• 18 •

Lời bạt của nhà văn Hoàng Văn Bôn

Cuốn sách này là một tác phẩm giả tưởng.

Những tên tuổi, các nhân vật, các địa danh và các tình tiết đều là sản phẩm của trí tưởng tượng của tác giả. Bất kỳ sự trùng hợp nào về các sự kiện có thật, địa phương có thật hoặc con người còn sống hay đã chết đều hoàn toàn là ngẫu nhiên.

- Corey! Đừng có đá vào lưng ghế! – Bỗng lên tiếng từ ghế ngồi đằng trước ô tô.
- Và hãy rút cái cùi trỏ của em khỏi mạng sườn chị. – Chị Meg của tôi rên lên.
- Và hãy quay cánh cửa xe lên. – Mẹ đề nghị. – Nó làm tóc mẹ bay lung tung hết cả.
- Tại sao tất cả mọi người lại cứ chỉ nhằm vào mình mà kêu ca nhỉ? – Tôi than vãn.
- Mình chẳng làm gì cả.

Tôi cuộn tròn người lại và gùm gùm nhìn ra cửa sổ. Tôi không muốn tham dự chuyến đi này. Tôi chỉ muốn ở lại nhà tại Shadyside với bạn bè của mình, với cô mèo mắt xám đen bên hàng xóm.

Nhưng không được! Chị Meg phải đi diễn thử ở một trường ba lê vớ vẩn nào đó. Vì thế mà chúng tôi phải tự lèn mình vào chiếc xe ngổnghếch này và đang trên đường tới bang Pennsylvania trong cái nắng nóng như thiêu mà không có điều hoà nhiệt độ. *Đây là lần thứ hai chúng tôi phải rời khu phố Fear.*

– Nóng quá! – Tôi cầu nhàu khi chúng tôi đã đi được hoảng hơn năm dặm. – Khi nào chúng ta mới tới nơi ạ?

– Tự con cũng biết tới nhà bà Marsha thì mất bao lâu mà. – Từ ghế trước mẹ xoay người lại nhìn tôi. – Chính xác là mất bốn tiếng tính từ cửa chính nhà mình đến cửa nhà bà.

Tôi tròn mắt nhìn mẹ.

– Bà Marsha? – Tôi đáp lại.

Tôi ngạc nhiên nhìn mẹ mấy lần. *Bà Marsha* ư? Tôi không hề biết người mà mẹ nhắc đến. Đầu óc tôi hoàn toàn không có bóng dáng cái tên đó.

– Bà Marsha sẽ rất vui khi gặp con. – Mẹ lùa tay vào mái tóc vàng hoe của tôi triu mến nói.

Tôi lại rất ghét mẹ làm vậy. Tôi đã mười hai tuổi rồi vậy mà mẹ cư xử như thể tôi mới lên bốn.

Tôi né đầu khỏi bàn tay mẹ và hỏi:

– Con gặp bà lần gần đây nhất là hồi nào mẹ nhỉ?

Mẹ ngờ vực nhìn tôi dăm dăm:

– Đừng có nói với mẹ là con đã quên đấy!

– Vâng con sẽ không quên đâu ạ.

Tôi nói khoác. Thực sự thì tôi chẳng nhớ ra.

Chị Meg đưa mắt nói:

— Corey..., chúng ta đã tới thăm bà Marsha tháng bảy năm ngoái nhân dịp sinh nhật em. Bà đã tặng em một đồng quà còn gì.

Tôi cười ngượng nghịu và gật đầu:

— À, đúng rồi...

Thật là kỳ lạ. Làm sao mình có thể quên chính bà mình nhỉ?

Meg mở nắp một hộp sữa chua không béo và cắm thìa vào:

— Bà thường gửi cho em những món quà giá trị như ván trượt tuyết, những quả bóng rổ, cả tấm bia phi tiêu kia nữa. Còn chị bà chỉ gửi séc thôi.

— Bà đã gửi cho em tấm ván trượt ấy à? – Tôi giật mình. Tại sao mình vẫn không nhớ ra nhỉ? Mình đã dùng cái ván trượt đó suốt cả năm trời.

— “Bà Marsha” hẳn là một “vấn đề” đó, Corey nhỉ? – Bố cười thích thú.

— Hê hê... Đúng rồi, đúng như vậy. – Bà là một “vấn đề”, đúng thế. Một người hoàn toàn xa lạ. Cổ họng tôi khô khốc. Tôi không thể tin được điều này! Tôi hoàn toàn không có một ý tưởng nào trong đầu rằng bà Marsha là ai.

Mẹ vỗ vào đầu gối tôi:

— Thôi nào, Corey. Con đừng đùa cợt nữa.

— À vâng. – Tôi ngồi ngay ngắn lại. – Con chỉ đùa thôi mà.

Làm sao tôi có thể nói với gia đình mình rằng tôi không thể nhớ ra chính bà ngoại mình nhỉ? Mọi người sẽ nghĩ mình gàn dở. Tôi liếc sang phía chị Meg. Chị ấy đang nhìn tôi đầy vẻ ngờ vực.

— Đó là em đùa đấy mà! – Tôi khẳng định với một giọng hơi to. – Được chứ? Đùa thôi mà!

Chị Meg nhăn nhó:

— Em không phải là như thế. – Chị đập nhẹ vào vai mẹ. – Mẹ! Mẹ bảo em Corey đừng có la toáng lên với con.

Tôi quay cánh cửa ô tô xuống. Có thể không khí trong lành sẽ khiến đầu óc tôi nghĩ ra cái gì đó. May chăng tôi sẽ nhớ ra.

— Corey! – Mẹ lên tiếng, mắt nhướn ra phía cửa xe.

—Ồ vâng. Tóc mẹ. – Tôi lại kéo cửa sổ về chỗ cũ.

Trong xe như một cái lò. Mồ hôi tôi đang vã ra. Tôi ngả đầu ra ghế sau.

— Mẹ, mẹ sờ trán con này. Con sốt rồi hay sao ấy.

— Chuyện ốm đau đừng có bao giờ nói đùa. – Bố nói. Bố nghiêm khắc nhìn tôi qua chiếc gương chiếu hậu.

— Con không đùa đâu. – Tôi rên rỉ, ngả phịch người ra phía sau. – Con nóng lắm.

Bố mẹ nhìn nhau lo lắng:

— Có thể con đã phải ngồi xe quá lâu. – Mẹ nói.

— Bố nghĩ chắc đúng như thế đấy. – Bố đồng tình. Bố đánh tín hiệu xi nhan rẽ. Chúng tôi rẽ khỏi đại lộ Pennsylvania để đi vào một con đường khác gồ ghề.

Kế hoạch là bố mẹ sẽ gửi tôi lại nhà bà Marsha ở vùng quê. Sau đó bố mẹ sẽ đưa chị Meg thẳng tới Philadelphia tham dự buổi diễn thử tại trường ba lê bang Pennsylvania. Họ sẽ ở khách sạn. Có bể bơi.

— Sao con lại không được ở khách sạn với cả nhà? – Tôi than vãn. – Sao con lại phải đến ở nhà bà Marsha?

— Thôi nào, chúng ta đã nói cả trăm lần về việc này rồi mà. – Mẹ nói. – Đây là một sự kiện rất lớn đối với chị Meg. Nếu chị ấy được nhận vào trường thì hầu như chắc chắn công ty ba lê Pennsylvania cũng sẽ nhận chị ấy. Bố mẹ không thể để con đi lang thang trong phòng tập múa được. Con sẽ làm chị Meg phải để mắt chú ý đến con mà mất tập trung.

— Chị Meg không thể có bất cứ một sự phân tán nào. – Bố nói thêm vào.

Tôi liếc sang phía chị. Chị Meg ngồi gếch cầm lên, lọc tóc đỏ cột chặt trên đỉnh đầu.

Tôi làm bộ mặt lộn trêu chị.

Chị Meg lè lưỡi ra với tôi.

— Để xem, con cũng chẳng thềm đến chỗ đám tập diễn ấy làm gì. – Tôi nài. – Con sẽ chỉ giam mình trong khách sạn mà thôi.

— Thôi nào Corey. – Mẹ phẩy tay. – Con thừa biết không thể làm vậy được.

Tôi ngả phịch ra phía sau. Thật không công bằng. Tại sao tôi lại không được đi cùng gia đình mình tới khách sạn?

Bố đang nhìn tôi qua gương chiếu hậu:

— Nào Corey, đừng quan trọng hoá lên như vậy. – Bố dịu dàng nói. – Con yêu bà Marsha. Cả hai con đều sẽ có khoảng thời gian thú vị.

Bố lại đánh tín hiệu xi nhan rẽ vào một con đường rải sỏi.

— Nhìn kìa Corey! – Mẹ nói. – Chúng ta đến nơi rồi.

Chiếc xe rẽ vào phía một ngôi nhà màu xám, trang trí màu trắng và cửa sổ đỏ tươi. Một thảm cỏ hẹp trải dọc suốt đường vào. Tôi nghển cổ hy vọng sẽ nhìn thấy bóng dáng bà. Có thể khi đã nhìn thấy bà rồi, tôi sẽ nhớ ra chẳng.

Mẹ bẻ cúp chiếc gương chiếu hậu xuống và đưa nhanh tay chải lại mái tóc bị gió thổi rối tung. Vừa chải tóc, mẹ vừa dặn dò tôi lần cuối:

— Bây giờ mẹ mong con tỏ ra lịch sự, đừng có đụng chạm vào đồ đạc và hãy tự chăm sóc bản thân. Bà Marsha sẽ đánh giá cao điều đó đấy.

— Phải thận trọng một điều. — Bố nói khi đánh xe vào bãi đỗ.

Tôi muốn biết ngay:

— Một điều gì ạ?

Bố và mẹ chậm rãi quay lại, nhìn chăm chăm vào tôi. Cử chỉ của họ khiến tim tôi đập mạnh. Phút chốc, tôi như không còn nhận ra họ. Khuôn mặt bố mẹ tôi cứng đờ ra với một vẻ sợ hãi rất lạ.

Mẹ từ từ gật đầu còn bố nheo mắt lại nhìn xa xăm. Giọng bố hạ thấp xuống nghe như thì thầm.

— Đừng bao giờ ốm ở nhà bà.

— B... b... bố? – Tôi lắp bắp. – Bố nói thế là có ý gì, con không nên ốm là sao?

Nhưng bố không nghe tôi hỏi. Bố mẹ đều quay lên nhìn ra bên ngoài xe. Bố nóng nảy bấm còi xe để gọi bà Marsha.

Cánh cửa trước kéo kẹt mở ra. Một bà lão bé nhỏ mặc bộ quần áo khoác, đội một chiếc mũ làm vườn và đi găng tay từ trong nhà lao ra. Bà trông giống như mọi-bà-lão-sáu mươi tuổi, trừ việc bà đi một đôi giày đế cao màu đỏ.

— Xin chào! – Bà reo lên, vẫy bàn tay đi găng về phía chúng tôi. – Các con đã đến.

Mình chưa từng gặp một bà như thế này bao giờ, tôi nghĩ bụng, thầm liếc sang phía người phụ nữ tóc bạc đó. Bà lật đật chạy ra phía xe. Bà càng chạy lại gần, tôi càng chắc chắn là tôi chưa từng gặp bà lần nào.

— Bà! – Trong tích tắc bố mẹ tôi đã nhảy ra khỏi xe ô tô. Chị Meg theo sát ngay bố mẹ. Họ đều ôm hôn bà khiến má bà ửng đỏ vì sung sướng.

— Các con hẳn rất khát. – Bà kêu lên khi mọi người đã ôm hôn nhau xong. – Vào nhà đi. Bà có một bình kem chanh.

Tôi ngồi dán xuống ghế. Tôi cho là nếu mình không ra khỏi xe, hẳn họ sẽ quên mất tôi. Khi đó tôi sẽ có thể đi cùng mọi người tới khách sạn.

Không may mắn như vậy.

— Corey! Em làm gì trong đó vậy? – Chị Meg gắt lên, đẩy mạnh cánh cửa xe ô tô. – Ra ngoài và chào bà Marsha đi.

— Em không thích. – Tôi đáp.

Meg chống tay lên hông.

— Tại sao không?

— Tại em thích ngồi trong xe và vã mồ hôi hơn. – Tôi khoanh tay trước ngực và trừng mắt nhìn chị Meg. Tôi có thể hình dung cảnh chị ấy đang bơi trong bể bơi khách sạn và gọi nước sô đa từ phòng phục vụ.

— Em có ý kiến. – Tôi giơ ngón tay lên, tuyên bố. – Tại sao không phải là chị ở lại với bà còn em sẽ bơi trong bể bơi khách sạn?

Meg ngoái lại nhìn xem liệu bà có nghe thấy tôi vừa nói không.

— Ra khỏi xe ngay, – chị giận dữ quát: – Hoặc là mày sẽ làm tổn thương tình cảm của bà.

Mẹ đột nhiên xuất hiện sau lưng chị Meg:

— Corey! Con đã đến đây rồi! Hãy ra khỏi xe và dành cho bà một nụ hôn nồng nhiệt.

Nếu có một điều gì mà tôi ghét, đó chính là việc phải hôn một ai đó. Thật quá rắc rối. Tôi chốt cửa lại, nhưng bà đã tóm được rồi.

— Corey, đừng lo về chuyện ôm hôn. — Bà nói. — Chúng ta có thể chơi trò nâng bóng nhé. — Bà giơ cả hai tay bế bóng tôi lên, nâng lên quá đầu bà.

Hừm... Có lẽ bà Marsha cũng không đến nổi nào.

Chúng tôi theo bà vào nhà. Chúng tôi sẽ cùng ăn bữa trưa và sau đó gia đình tôi sẽ tiếp tục tới Philadelphia. Mà không có tôi.

— Corey, bà đã làm cho cháu một món có thể cháu sẽ thích. — Bà đặt trước mặt tôi chiếc bánh hăm bơ bơ pho mát và một miếng thịt rán. — Ăn đi cháu!

Những chiếc bánh pho mát. Tôi rất thích bánh pho mát. Nếu tất cả các bữa ăn đều như thế này thì có thể tôi sẽ nán lại đây vài ngày.

Tôi cho vào mồm một miếng to:

— Mám mơn mà. — Tôi lúng túng nói. — Thật là ngon.

Tôi đã nuốt xong suất ăn trưa.

— Bà thích lắm. — Bà cười khi đưa cho tôi suất ăn thứ hai. — Cháu ăn tốt thật.

Mẹ chép miệng:

— Corey là thế đó.

Chị Meg, như mọi khi, ăn uống rất ngắc ngứ. Chị ấy liên tục xem đồng hồ và nhìn bố làm hiệu. Cuối cùng chị đứng dậy.

— Con không muốn bất lịch sự nhưng con nghĩ là chúng ta nên đi sớm.

Bố gạt đầu và đẩy dịch ghế ngồi ra.

— Meg nói đúng đấy. Đã đến lúc chúng ta lên đường.

— Bố chờ đã! — Tôi nhảy chồm lên, bỏ dở suất ăn thứ hai của mình trong đĩa. Tôi cần phải ngăn bố lại. Người tôi hơi làm sao rồi, tôi cần phải nói cho bố biết.

Mẹ bước đến trước mặt tôi. Mẹ đặt vào tay bà Marsha một mảnh giấy:

— Đây là số của khách sạn. — Mẹ nói. — Để phòng trường hợp khẩn cấp bà cần liên hệ.

Trường hợp khẩn cấp? Sao lại có thể có trường hợp khẩn cấp?

— Tôi sẽ để nó trên tủ lạnh. – Bà nói. Bà dính số điện thoại đó vào cánh tủ bằng một cục nam châm có hình dáng giống con chuột. Bà vỗ nhẹ vào lưng tôi. – Nhưng chúng ta sẽ chẳng xảy ra chuyện gì đâu, Corey nhỉ?

— Ummm..., vâng. – Tôi lí nhí. Bố đã ra đến cửa trước. Tôi phải đuổi kịp bố. Tôi lách người qua mẹ và ra phía ngoài cửa.

— Bố ơi! – Tôi vừa gọi vừa chạy về phía con đường vào nhà. – Đợi đã!

Bố quay lại và dừng chân. Khi tôi đã bắt kịp bố, ông vỗ nhẹ lưng tôi:

— Rồi bố mẹ sẽ gặp lại con sau vài ngày nữa, nhà vô địch chạy ạ!

— Bố, – tôi thì thầm. Tôi cố ghì giọng để bà Marsha không nghe thấy. – Bố định ám chỉ gì khi nói con không nên ốm tại...?

— Con phải tốt với bà Marsha đấy. – Mẹ cắt ngang. Mẹ đã đứng ngay sau tôi. Giờ thì mẹ lại ghì chặt lấy tôi và âu yếm hôn lên trán tôi.

Tôi ấy tay áo chùi trán.

— Bố, bố nghe này...

Nhưng bố bước vào xe. Chị Meg ngồi yên vị ở ghế sau. Tôi vội vã chạy quanh xe, nhưng bà đã đứng trước mặt tôi.

— Nếu muốn đỗ xăng, – bà Marsha nghiêng mình qua cửa xe nói với bố, – có một trạm xăng nhỏ và phải đi hết hai dãy phố dưới con đường này.

— Một ý hay. – Mẹ nói. Bà hôn gió tôi một cái khi chui vào xe. – Có lẽ chúng ta sẽ không có một cơ hội nào khác trước khi tới Philadelphia.

Vài giây sau chiếc xe đã lăn bánh ra đường. Và sự việc đã như thế. Cho dù tôi có thích hay không, tôi cũng “dính” với bà trong hai ngày tới. Trông bà có vẻ xúc động.

Chiếc xe của bố mẹ tôi đã khuất ở chỗ rẽ, bà vỗ hai tay vào nhau và mỉm cười.

— Giờ thì mèo đã đi cả rồi, lũ chuột sẽ được chơi đây. Cháu nghĩ sao, có thích vui đùa một chút không?

— Vui đùa ạ? – Tôi nhún vai. – Chắc chắn là cháu thích ạ.

Tôi phải nói gì đây? Chẳng lẽ lại nói: Cháu không thích. Cháu chỉ muốn ngồi yên một chỗ và buồn chán suốt hai ngày ở đây.

— Chúng ta hãy cùng đổ đầy cốc của mình sau đó bà sẽ cho cháu thấy thế giới giải trí của bà. – Bà đề nghị rồi rảo bước về phía ngôi nhà. Thật là một ấn tượng tuyệt đấy, nếu như bà không nói quá lên.

Trời, bà không đùa. Bà dẫn tôi tới căn phòng của bà, nơi có cả một màn hình lớn, hai máy ghi hình và một dàn âm thanh vòng.

— A! – Tôi huyết lên khe khẽ. Đúng, đúng là choáng thật. Ngạc nhiên quá. Ai nghĩ được bà lại có những trang thiết bị đó.

Tôi nhắm nháp món kem chanh và xem xét căn phòng ngủ của bà. Hai chiếc ghế đệm dày với chỗ để chân đặt trước màn hình.

Bà Marsha cầm một đĩa bánh quy từ bàn cà phê.

— Khi bà không làm vườn hay đi dạo thì bà chỉ là một củ khoai tây lạng lẽ. – Bà nói. Thật giống mình, tôi nghĩ.

Tôi nhìn lướt qua một lượt đồng băng video được xếp cao thành chồng từ mặt sàn tới trần nhà cạnh tivi. Bà có đủ loại băng: rừng rợn, viễn tưởng, huyền thoại. Thật là quá nhiều.

— Nếu cháu muốn xem phim, – bà vừa nói vừa mang đĩa bánh ra bếp. – Thì hãy lấy một cuốn băng và cho vào máy. Bà còn có một cái bàn trứng và một chiếc máy bắn bóng. Lát nữa bà cháu mình sẽ làm bóng ngô nữa.

— Bóng ngô, xem phim, lại cả máy bắn bóng nữa. Chà! – Tôi đưa chiếc cốc lên miệng. Có lẽ chuyển đi này không phải là tồi tệ lắm đâu.

Thế nhưng khi tôi định nhấp một ngụm nước thì có một cái gì đó nhồn nhột trong mũi. Tôi hắt xì hơi.

Nhanh như cắt bà Marsha lại xuất hiện ở lối vào.

Bà nheo mắt và tiến lại phía tôi. Ánh mắt bà nhìn khiến tóc gáy tôi dựng đứng.

— Cháu không ốm đấy chứ? – Bà Marsha hỏi.

— Không ạ! – Tôi dứt khoát. – Không đời nào.

Bà nhìn tôi chăm chăm. Tôi rùng mình. Mắt bà chợt đổi thành màu xanh nhạt. Giò thì cặp mắt ấy lại ánh lên vẻ lạnh lùng như ánh thép.

— Sao bà lại nhìn cháu ạ? – Tôi bất giác lùi lại và hỏi.

— Cháu ốm hả? – Mắt bà nhìn như muốn xuyên thấu người tôi. – Hãy nói thật đi Corey. Bởi nếu cháu ốm thì bà phải... – Bà hạ thấp giọng. – ...Chăm sóc cháu.

— Chăm sóc cháu ạ? – Tôi nhắc lại.

Điều này có nghĩa gì đây?

Bình thường, được chăm sóc thì cũng tốt thôi. Nhưng sao khi bà Marsha nói nghe lại có vẻ đáng sợ như vậy?

Tôi đặt cốc nước kem chanh lên bàn.

— Ôi, bà đừng lo cho cháu. Cháu thấy khoẻ mà bà. Thật đấy ạ.

— Bà biết cách chăm sóc các bé trai bị ốm. — Bà vẫn tiếp tục nói. Khoé miệng bà nhếch lên một nụ cười bí hiểm. Trong giây lát trông bà thật kỳ dị.

— Ngồi xuống! — Bà ra lệnh, tay chỉ chiếc trường kỷ.

Tôi ngồi phịch xuống chiếc ghế đặt cách xa bà nhất.

— Cháu ngồi đây được rồi bà ạ, cảm ơn bà.

Bà lại tiếp tục giảng giải, đôi mắt xám vẫn lạnh lùng.

Tôi nhấp một ngụm nước. Và khi đó sự việc đã xảy ra.

Trước tiên là một cơn nhột.

Nó bắt đầu từ hai lỗ mũi tôi. Và sau đó nhanh chóng lan lên trên.

Nước mắt tôi bắt đầu giàn giụa. Tôi mở mắt thật to cố ngăn nước mắt chảy ra.

Nhưng không ăn thua.

Quai hàm tôi bạnh ra. Mắt chớp chớp liên hồi.

Tôi quay đầu và nheo cặp mắt nhoè nước về phía bà.

Bà tiến ngay lại phía tôi.

Giờ thì môi tôi mím lại. Tôi không thể nhin được nữa.

— Không! Đừng!

Nhưng tôi không nén được nữa.

— Hắt... xì!

Tôi hắt hơi mạnh đến nỗi cả người tôi dần mạnh ra phía lưng ghế. Bà tiến thêm một bước lại gần tôi.

— Hắt hơi là một dấu hiệu, – bà nói, – của *những cái tệ hơn* sẽ xảy ra.

— Cháu ổn rồi mà bà, thật đấy ạ. – Tôi kêu lên, cố vùng vẫy chân mình. – Cháu bị dị ứng! Cháu rất dị ứng với những con mèo nhà bà.

Bà Marsha lại quét cặp mắt xám lạnh lùng về phía tôi.

— Bà không nuôi mèo. Cháu biết rõ điều đó.

— Tất nhiên cháu biết ạ, – tôi nói dối. – Thế thì có thể tại bụi.

— Bụi không hề có mặt trong nhà bà. – Bà bác ngay. Bà giơ tay lên. Từ từ. Rất từ từ. – Bụi không có lợi cho các bệnh nhân của bà.

Bệnh nhân! Bệnh nhân nào đây?

Bà tiến sát lại, sát nữa. Tay bà giơ lên, giơ cao. Tôi mở to mắt khiếp hãi. Thành linh, tay bà tạt xuống đầu tôi. Bà sắp đánh tôi!

— Không! – Tôi đưa nhanh tay lên che mắt né cú tát.

— Corey! Cháu cứ như bà sắp đánh cháu không bằng. – Bà cản nhand. – Liệu bà có thể làm thế được chẳng? – Bà vỗ vỗ trán mình. – Bà chỉ muốn sờ trán cháu thôi mà.

— À. Vâng. – Tôi cười sợ sệt rồi bỏ tay xuống. – Bà cứ làm tiếp việc đi ạ. Cháu ổn rồi.

Bà đặt tay lên trán tôi lần nữa.

— Bà cũng không rõ nữa, hình như hơi ấm, – bà chắc chắn lưỡi. – Nếu không muốn nói là nóng.

Tôi gần từng tiếng:

— Cháu-khoẻ-Cháu-cực-kỳ-khoẻ. Cháu bị hơi ấm đầu vì ngồi trong xe ngột ngạt quá lâu. Bà biết rồi đấy, – tôi lý giải. – Tại điều hoà xe bị hỏng.

Bà khoanh tay trước ngực.

— Để phòng xa, từ giờ bà vẫn cứ để mắt đến cháu.

Bà đã không đùa.

Tôi coi phim suốt cả buổi chiều còn bà thì suốt cả buổi chiều ngồi ngó tôi. Bà cũng chẳng rời chiếc ghế của mình lấy một lần.

Mỗi lần tôi nhấp một ngụm nước hay vốc một nắm bỏng lên ăn là lại thấy bà để ý, chăm chăm nhìn tôi.

— Cháu đã ốm chưa? – Bà hỏi tôi mà lại cười đầy hy vọng. Cứ như thế bà muốn tôi ốm. Bà thực sự làm tôi rùng mình. Bất giác không cần quay đầu lại tôi cũng biết bà đang nhìn mình. Tôi cảm giác tia nhìn của bà như muốn xuyên thủng gáy tôi.

Sẽ tệ lắm đây nếu cảm giác nhồn nhột này từ mũi tôi lại lan xuống cổ họng. Rồi mắt tôi lại giàn giụa ra và ngửa ngửa.

Tôi chăm chú nhìn màn hình mà đầu óc chẳng thể tập trung. Lời nhắc nhở của bố lại vang lên bên tai tôi.

“Đừng bao giờ ốm ở nhà bà.” Tại sao không được ốm nhỉ? Bố định ám chỉ gì vậy?

Mình không ốm, tôi tự nhủ. Tôi đang lo sợ. Một bà già kỳ lạ đi đôi giày cao gót đỏ lại khiến tôi lâm vào tình cảnh tâm thần bất ổn.

Tôi len lén nhìn bà qua khoé mắt. Bà khom lưng xuống, cầm nhô ra, mắt trừng trừng nhìn tôi. Một con điều hâu. Đó chính là con vật mà lúc này trông bà rất giống, tôi thầm nghĩ. Một con điều hâu thường thấy trong phim hoạt hình.

— Bà không phải làm gì bây giờ ạ? – Tôi hỏi.

— Công việc có thể chờ bà. – Bà đáp, mí mắt híp lại trông chỉ còn như một đường chỉ trên khuôn mặt. – Bà có thể chờ. Bà chờ đợi rất cừ.

Tôi rùng mình.

Hai giờ sau bà gọi tôi từ phòng khách.

— Bữa tối đấy! Đến giờ con bệnh cảm phải ăn rồi. – Bà nói rồi dẫn tôi vào bếp.

— Nhưng cháu không bị cảm. – Tôi phản đối nhưng vẫn ngồi vào bàn.

— Để rồi xem. – Bà đáp ngay tức khắc.

Chúng tôi ăn món gà quay và bánh nhân thịt. Có khi là chỉ mình tôi ăn. Bà hầu như không động đũa. Bà còn bận quan sát tôi.

— Cháu nghĩ đây là món gà ngon nhất cháu từng được ăn. – Tôi hăng hái nói một tràng để chứng tỏ cho bà tôi rất khỏe. – Cháu có thể một mình ngốn hết cả con gà.

Bà mím môi lại, có vẻ không tin cho lắm.

— Hừmmm... – Đó là tất cả những gì bà nói.

Hừmmm... nghĩa là gì nhỉ?

Bà lại tiếp tục ngó tôi lom lom.

Cử chỉ này khiến tôi sợ tới mức tay chân tôi phát run. Tôi lập cập đưa cái đĩa ăn lên miệng.

— Cháu biết không, trông cháu rất xanh xao. – Bà vươn người qua bàn ăn sờ lên trán tôi. – Rất xanh.

— Cháu vẫn luôn xanh xao thế mà. – Tôi nói và cố thoát khỏi tầm với của bà.

Bà Marsha nhướn lông mày lên dò xét.

— Cháu được bầu là người xanh xao nhất lớp đấy. – Tôi giơ một tay lên. – Thật đấy ạ.

Bà lại định sờ trán tôi nhưng tôi đã ấn ngay đĩa thức ăn vào tay bà.

— Gà! Chính món gà làm cháu xanh xao. Mà ôi trời, món gà lại quá tuyệt. Cháu dám cá là cháu đã ngon ít nhất ba suất rồi.

Bà đang cho hết đồng bát đĩa vào bồn rửa. Lợi dụng lúc bà xếp chúng vào máy rửa bát, tôi vội chuồn vào nhà tắm.

— Không thể trông xanh xao được. – Tôi lẩm bẩm, đóng cửa lại, chạy vội đến trước gương. Xanh xao nghĩa là ốm. Chẳng hiểu sao lại thế nhỉ, nhưng tôi không thể ốm ở đây được.

Tôi vỗ ròi véo cho hai má mình đỏ lên, kiễng chân nhìn mình trong gương treo phía trên bồn rửa.

— Ô, tuyệt. – Tôi trông không còn xanh xao nữa. Giò thì mặt tôi đỏ bừng, thậm chí còn lốm đốm. Trông cũng chẳng khá hơn, cứ như tôi đang mắc bệnh ban đỏ.

Tôi ra sức vĩa nước lên mặt nhưng cũng chẳng ăn thua.

— Cháu ở trong ấy có ổn không? – Giọng bà vang lên phía sau cánh cửa.

— Ui, vâng, thưa bà. – Tôi đáp, cố rặn một nụ cười trước khi mở cửa.

— Bà thích thấy cháu trong phòng mình hơn. – Bà nói. – Chúng ta cần phải ngủ thật nhiều nếu muốn chống lại căn bệnh cảm lạnh.

— Ngủ ạ. Đúng là điều cháu cần, – tôi gật đầu đồng tình. – Hôm nay cháu phải dậy từ năm giờ sáng.

Bà dẫn tôi lên gác vào căn phòng thứ hai. Trông nó giống như nơi ẩn náu của một tên trộm.

Hãy để cháu lại một mình trong phòng, tôi nhủ thầm.

Giữa phòng là một chiếc giường có in hình con thuyền buồm. Một chiếc bàn nhỏ không khác gì hòm đồ nghề đi biển của viên thuyền trưởng. Trên tường có treo tấm lưới đánh cá cùng một con cá đao nhồi rơm khổng lồ.

— Một căn phòng lạnh lẽo. — Tôi nhận xét.

— Bà dám chắc là cháu sẽ cực kỳ thích chỗ này. — Bà nói, tay kéo tấm vải phủ giường xuống. — Nên nhớ nếu cháu ốm, — bà chậm rãi quay sang nhìn tôi, — thì bà biết phải chăm sóc cháu như thế nào.

Cặp môi bà bĩu ra, cong lên khiến tôi liên tưởng ngay đến một kẻ kỳ dị đang nở nụ cười.

Tại sao bà lại cứ nhắc đi nhắc lại câu đó? Bà sẽ chăm sóc mình thế nào đây? Tôi lại rùng mình. Thực sự bà đã làm tôi sợ hãi.

Cuối cùng thì bà cũng ra khỏi phòng. Tôi thay bộ quần áo ngủ rồi nằm phịch ra giường. Suốt mấy tiếng đồng hồ bị một người kỳ quái theo dõi đã làm tôi quá căng thẳng.

Tôi tự nhủ mình sẽ ngủ hai ngày liền cho tới khi bố mẹ đến đón.

Nhưng hoá ra tôi lại không ngủ được bởi lúc này lời nhắc nhở của bố vẫn cứ ong ong trong đầu tôi. — Đừng có ốm ở nhà bà. Cho dù có làm sao đi nữa thì cũng ĐỪNG CÓ ỐM.

— Mình sẽ không ốm. — Tôi thầm lẩm nhẩm. Kéo chiếc chăn lên tận cằm, tôi nhìn đắm đắm vào một vết tróc trên tường. — Mình sẽ không ốm.

Tôi cứ lẩm nhẩm mãi câu nói đó. Rút cuộc, tôi cũng chìm vào một giấc ngủ chập chờn.

Một tia nắng chiếu thẳng vào mặt tôi, tôi ngồi bật dậy.

— Sáng rồi kia à? — Tôi kêu lên. — Không thể nào.

Tôi cố nuốt nước bọt nhưng cổ họng đau rát. Mũi tôi sục sục. Mũi tôi đang chảy nước. Người tôi ớn lạnh.

— Ôi, không. — Tôi rên lên. — Mình ốm mất rồi.

Một bóng người lướt qua góc phòng.

Tôi rùng mình.

Phút chốc bóng đen đó mờ mờ hiện ra. Nó từ từ di chuyển về phía tôi, rõ dần.

— Bà! — Tôi giật nảy người kinh hãi.

Bà đã ở trong phòng. Đang nhìn tôi dò xét.

Không biết bà có nghe thấy mình nói gì không đây?

— Sục sục rồi hả? Ôi, Corey! Bà chắc chắn đã nghe cháu sục sục.

— Sụt sụt ấy ạ? – Tôi cố giấu cái giọng nghệt mũi của mình. – Bà cứ đùa. Cháu khoẻ như vâm ấy chứ.

Tôi chen tay vào ngực. Một cơn ho đang dâng lên.

Bà quan sát hết với sự hoan hỉ khó hiểu.

— Bà biết mà. – Bà reo lên, hai tay đập vào nhau. – Bà biết là cháu ốm rồi mà.

— Không. – Tôi bật được một tiếng khản đặc. – Cháu chỉ bị vướng cổ thôi. – Tôi giật cổ áo ngửa ra cổ họng mình không ho, hắt hơi hay chỉ là sụt sụt.

— Bà sẽ phải để mắt đến cái cổ họng của cháu đây. – Bà ngân nga rồi tiến sát hơn tới giường của tôi.

Giờ tôi mới để ý hôm nay bà mặc một chiếc váy trắng cộc tay, đi đôi tất cao cổ trắng, giày trắng. Trông bà không khác gì một y tá, ngoại trừ nụ cười gần đáng sợ của bà.

Tôi thấy bà thọc tay vào túi rồi rút ra một ống nhựa màu xám.

— Nào để xem, nếu chúng ta có một cơn sốt thì...

— Chúng ta ạ? Chúng ta nghĩa là sao ạ? – Tôi thắc mắc rồi cố ngồi dậy.

Bà tháo nắp, vẩy vẩy chiếc cặp nhiệt độ.

— Há miệng ra!

— Khoan đã bà. Cháu không...

Quá muộn. Bà đã ấn chiếc cặp nhiệt độ vào mồm tôi.

— Không được nói. – Bà ra lệnh. – Đừng có cắn vỡ. Nó mà vụn ra trong mồm cháu thì cháu sẽ gặp rắc rối to đấy.

Mở to mắt, tôi cố chỉ ngậm mồm vào chiếc cặp nhiệt độ.

Bà giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ. Chiếc đồng hồ bà đeo thật là to, tôi có thể nghe rõ tiếng nó đập. Từng nhịp một vang lên. Tích-tắc-tích-tắc.

Không được sốt, không được sốt. – Tôi tâm tâm niệm niệm.

— Được rồi. – Bà với lấy cái cặp nhiệt độ rồi từ tốn rút ra khỏi miệng tôi. Bà ngoảnh chăm chú vào cái vạch đỏ, mồm chặc chặc.

Tim tôi như ngừng đập.

— S... s... sao ạ? – Tôi lắp bắp. – Thế nào ạ?

— Rồi là cháu đang sốt. Đúng như ta đã ngờ. Ba mươi chín độ.

— Không thể như thế được. – Tôi giờ tay sờ trán. Có hơi ấm thật. Nhưng không thể nóng đến thế. – Cho cháu xem nào.

Tôi chộp lấy chiếc cặp nhiệt độ nhưng bà đã giật mạnh ra xa. Tôi ngã nhào khỏi giường.

— Oái...! – Tay rời chân tôi đâm huych xuống sàn.

Bà đưa tay kéo tôi lên.

— Thấy chưa? Cháu ốm rồi, chóng mặt phải không?

— Cháu chỉ mất đà thôi. – Tôi chống chế, xoa xoa đầu gối đau ê ẩm.

— Bà sẽ bắt đầu chữa trị cho cháu ngay đây. – Bà bỏ chiếc cặp nhiệt độ vào túi.

— Chỉ là một vết bầm thôi mà bà. – Tôi cố gượng đứng dậy. – Vài ngày là cháu khỏi ngay.

— Bà không lo cho vết bầm của cháu. – Bà đáp, quay lưng lại phía tôi. – Bà phải làm một cái gì đó đối phó với nó, một cơn sốt nguy hiểm.

Làm gì kia? Tôi cố vắt óc nhớ xem mỗi khi tôi ốm mẹ đã làm gì.

— Bà có một thứ giúp cháu... – Bà đi lại phía cái tủ chiếu thẳng góc với mái hiên, đặt tay lên nắm đấm cửa. – Trong này đây.

Điều gì ẩn sau cánh cửa gỗ kia? Tôi dám cá là một cái gì đó rất kinh khủng.

Bà từ từ mở cánh cửa tủ, ngay lập tức một mùi khó chịu tràn ngập căn phòng. Ôi, không! Tôi nhắm mắt chờ đợi điều tồi tệ nhất có thể xảy đến.

— Đây!

Tôi hé mắt nhìn ra. Bà đang chỉ tay vào ba tấm khay, trên đó để đầy khăn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Khăn à? Chỉ thế thôi sao? Đó hoá ra chỉ là mùi của mấy chiếc khăn cũ? Tôi bật cười to.

— Có gì đáng cười à? – Bà đi vòng quanh, chăm chăm nhìn tôi. Tôi im bật. – Con sốt tồi tệ có thể khiến một đứa trẻ hành động điên rồ. – Bà nói.

Điên rồ ư? Cổ họng khô khốc nhưng tôi vẫn tỏ ra thật bình thường. Nhưng rồi bỗng nhiên tôi có cảm giác mình đang nóng lên. Không phải vì sốt mà là vì sợ.

Bà cẩn thận nâng một chồng khăn màu xanh lá cây lên.

— Chỉ có một cách đối phó với cơn sốt này thôi. Cháu phải xông.

— Xông à? – Tôi đã nóng lắm rồi. – Cháu có phải uống thuốc hạ sốt không bà?

Bà quay phắt lại. Mắt bà lúc này trông như hai hòn bi xám, long lên. Tôi nín thở. Tôi liên tưởng đến một con quái vật đang từ từ tiến về phía giường tôi.

— Những chiếc khăn len này đã làm nên một phép thuật.

— Khăn này bằng len ạ? – Tôi kêu lên. – Bà ơi, đợi đã. Cháu ghét len. Nó làm cháu ngứa.

— Không việc gì đâu. – Nói rồi bà vẫn phủ chúng lên người tôi.

— Không, cháu biết mà! – Tôi nói, cố hất mấy chiếc khăn xuống giường. – Chỉ cần nhìn thấy áo len là cháu đã mẫn đỏ lên rồi.

— Đừng có trẻ con như thế. – Bà đẩy tôi lùi lại rồi tức thì trải rộng một chiếc khăn, luồn mép qua phía dưới tấm nệm trải giường sang phía thành giường bên kia.

— Bà, làm ơn đừng làm thế! – Tôi van nài khi bà vẫn tiếp tục dùng những chiếc khăn cột tôi vào giường.

Một nụ cười khó hiểu toả nhanh trên gương mặt bà.

— Khăn len là thứ tốt nhất làm vĩa mồ hôi. – Bà giảng giải và xiết chặt tay hơn.

— Thôi được, đây là trò vui của bà. – Tôi cầu nhàu khi bà lại quấn một chiếc khăn nữa qua người tôi. – Đây chỉ là trò đùa thôi phải không bà?

— Bị sốt không phải là trò đùa. – Bà nghiêm mặt nói, tay vẫn gài mép khăn vào nệm giường.

Tôi cố vùng cánh tay ra nhưng bà đã bó cứng chúng lại vào mạng sườn tôi.

Tôi cười mà như mếu.

— Ui, bà. Cháu không rút được tay ra.

Bà không đáp, giờ tiếp hai chiếc khăn ra luồn xuống nệm giường làm lớp khăn cứ dày dần, dày dần lên.

Tôi cố thử gập đầu gối nhưng đồng chần bó tôi quá chặt. Tôi nhúc nhích chân. Vô ích. Tay tôi cũng cứng đờ. Tôi đã bị trói cứng.

— Cháu xin bà. – Đến lượt ngực tôi bị quấn chặt. Tôi thấy khó thở. Nhưng bà vẫn chưa dừng lại.

— Thông thường năm chiếc là đủ. – Bà nói, với tay lấy thêm một chồng khăn bốc mùi.

— Nhưng với khổ người cháu bà nghĩ phải dùng mười chiếc.

Mười chiếc!

Ôi, không! Nó bắt đầu rồi. Con ngứa. Đầu tiên là ở lưng. Lan xuống cánh tay. Sang chân. Rồi khắp cả người.

— A... a... a... a!

Một dòng mồ hôi đang chảy từ cổ, xuống đến lưng. Kinh khủng! Ngứa ngứa không chịu được.

— Cháu nóng! Nóng lắm rồi. – Tôi rên lên.

— Chín... mười. – Bà đếm, tay xoa xoa vào nhau. – Rồi, phải như thế mới được!

Phổi tôi khô khè thiếu không khí.

— Cháu nghẹt thở!

Tôi cố sức rướn cằm lên. Tôi cần ô xy. Tôi thét lên.

— Bà, cháu xin bà! Cháu... khó... thở... Bà!

Không một tiếng trả lời.

Tôi ngoái đầu sang trái rồi sang phải, rồi rít:

— Bà ơi, bà đâu rồi?

Căn phòng trống rỗng. Bà Marsha đã biến mất.

Tôi cố vùng dậy nhưng vô ích, tôi đã bị ghim chặt xuống giường.

Một nỗi khiếp đảm bao trùm lấy tôi.

Tôi ra sức đá chân, cựa cánh tay, nện đầu thùm thụp vào gối. Đống khăn vẫn không xê dịch chút nào.

Càng vùng vẫy tôi càng kiệt sức. Mỗi lúc một khó thở hơn. Mồ hôi đầm đìa đầy mặt. Không khí lọt được vào phổi quá ít khiến hơi thở tôi nghe khô khè.

Tôi ngứa ngứa, nhóp nhóp mồ hôi và nghẹt thở.

— Cứu! – Tôi chỉ còn rên được khe khẽ. – Có ai không! CỨU TÔI RA KHỎI ĐÂY!

Tôi đá. Tôi đâm. Tôi vắn vẹo mình mẩy. Không làm sao nói lòng được mấy lớp khăn quấn chặt.

Tôi gào lên:

— Ra ngoài! Cho cháu ra ngoài!

Bà đã trói tôi cố định. Tôi đã bị tê liệt chỉ còn nhúc nhích được đầu.

— A... a... a... a! –Đầu tôi rớt phịch xuống gối, kiệt sức. Mồ hôi túa ra. Tóc, quần áo, gối... – Tất cả đều ướt đầm.

— Ngứa quá! Cháu ngứa! – Tôi hỗn hển. Con ngứa ghê gớm đang lan ra như những con bọ chết lổm ngổm khắp người tôi. Tôi chỉ còn biết đập đầu thùm thụp xuống gối. Con ngứa ngứa còn khiến tôi phát điên mà lại không thể thoát khỏi cả tá khăn len trói nguyền mình.

— Không! – Tôi lại gào lên. – Cháu cần phải ra khỏi đây!

Nếu cùi tay tôi thoát được khỏi tấm nệm giường may ra tôi mới nói lòng được đồng chẵn đáng ghét này.

Nghiến răng lại, tôi cố quên đi con ngứa, nhóp nhép đang tra tấn mình. Lại còn mùi ẩm mốc khó chịu nữa chứ. Giờ chỉ còn mỗi cách phải tập trung để thoát khỏi đây. Tôi cựa quậy, lắc qua lắc lại mong sao đồng khăn lỏng ra.

Sau một hồi nỗ lực, những chiếc khăn dày bự này cũng co giãn ra chút ít. Chỉ là một chút thôi. Tôi phấn khởi đứng đưa mạnh hơn. “Ra phía sau, lên phía trước. Ra phía sau, lên phía trước.” – Tôi nhắm mắt lăm bắm, tự khích lệ mình. Tôi nhún cổ thật cao, tập trung tư tưởng. Đám khăn quả đã có nói ra hơn.

Liệu có được không đây? Liệu mình có...? Được rồi. Tôi đã nhúc nhích được cánh tay.

Không đáng kể nhưng cũng đủ để tôi bẻ quặt được tay. Những chiếc khăn này nặng quá. Kéo chúng ra là cả một vấn đề.

Dùng hết sức bình sinh, tôi thúc cùi tay ra phía ngoài. Cuối cùng thì cũng ăn thua.

Được đấy!

Giờ thì tôi lần được tay xuống phía dưới, tôi sẽ giật được mép khăn bà giắt dưới tấm nệm giường.

Được rồi!

Tôi lại thúc tiếp ra phía ngoài. Một cú. Hai cú. Bồi tiếp hai cú nữa và... tôi sẽ thoát.

Sự cố sức làm tôi đứt cả hơi. Mồ hôi ướt đầm đìa, cay xè cả mắt. Tôi vội nhắm nghiền mắt lại không để mồ hôi chảy vào.

Gần được rồi... Gần được rồi. Bỗng....

Gì vậy nhỉ?

Tôi lạnh toát cả người, nghe có tiếng chân ngoài phòng.

Bà? Chắc bà biết mình đang cố trốn thoát. Tôi vội xếp lại đồng khăn, rút tay về chỗ cũ, nằm im không cựa quậy, tim đập thình thịch vì hồi hộp.

– Xin làm ơn đừng vào, đừng vào. – Tôi thì thầm cầu mong.

Rầm!

Cửa phòng tôi bật tung va cộp vào tường.

Bà đã đứng ngay ở cửa. Trên tay bà là một cái khay đựng một bình nhựa đầy nước và một cái cốc.

– Bệnh nhân của tôi thế nào rồi? – Giọng bà ngân nga.

– Kinh khủng! – Tôi giận dữ hét lên. – Bà cho cháu ra khỏi đây!

Bà thụt lùi một bước cảnh giác.

– Tốt! chúng ta đã có một cuộc thử nghiệm nho nhỏ vào sáng nay phải không nào?

Ồi trời, quả thực lúc này tôi chỉ muốn trùm trả mười chiếc khăn hôi hám ngựa ngáy này quanh đầu bà. Nhưng tôi không thể. Tôi vẫn chưa động đậy được.

– Cháu không muốn thử nghiệm. – Tôi cố giữ giọng thật bình tĩnh. – Cháu nóng. Cháu bị bó như khúc giò. Cháu ngứa. Mà cháu không gãi được.

Bà đặt cái khay xuống chiếc bàn cạnh giường tôi.

– Cái cháu cần bây giờ là một cốc nước mát. Phải không nào?

– Vâng, vâng. – Lúc này tôi mới nhận thấy mình sắp chết vì khát. – Cho cháu uống nước với.

– A, a, a! – Bà giơ ngón tay trỏ vào tôi. – Như thế là bất lịch sự!

– Cháu xin bà, – tôi nói, cố nỏ nụ cười làm hoà. – Bà cho cháu xin một cốc nước được không ạ?

– Dĩ nhiên là được rồi, cháu yêu! – Nét mặt bà giãn ra đôi chút, bà cúi xuống bắt đầu tháo từng lớp khăn khỏi người tôi.

Dường như phải mất cả thế kỷ bà mới tháo xong mười chiếc khăn này.

Ngay khi cánh tay được giải phóng, tôi vội gãi tai. Chà! Thật dễ chịu!

Rồi tôi gãi đầu. Gãi khắp người.

— Cháu cảm ơn bà. – Tôi thốt lên nhẹ nhõm. – Bà không thể biết cháu cảm thấy dễ chịu hơn đến thế nào đâu!

— Bà đã nói là những chiếc khăn này chữa bệnh rất tốt mà. – Bà đáp với nụ cười hài lòng. – Thế mà cháu đã không tin bà.

— Cháu tin rồi bà ạ. – Tôi vội đáp. – Cháu tin bà.

— Tốt. Đã đến lúc phải thay những chiếc khăn đầy mồ hôi này. – Bà rót đầy một cốc nước rồi đưa cho tôi. – Đây, cháu hãy uống từng ngụm thôi nhé!

Tôi không muốn uống từng ngụm. Tôi nốc một hơi hết cốc nước. Chưa bao giờ tôi bị khát như thế này. Nước mát làm dịu đi cái cổ họng khô khốc của tôi.

Vừa đặt cốc xuống, bà lập tức rót đầy.

— Uống đi cháu. – Bà nói.

— Vâng. – Tôi cầm cốc nước hơi ngả đầu ra phía sau. Lần này tôi uống từ tốn hơn. Tôi đã thấy đỡ khát.

— Thế mới là cháu ngoan. – Bà khẽ nói, đầu gật gật, không rời mắt khỏi tôi. – Hãy uống nhiều vào.

— Cháu cảm ơn bà. – Tôi đáp, đưa trả lại bà cái cốc. – Cháu nghĩ cháu nên làm theo lời bà.

— Khỏi cần bàn cãi. – Bà tiếp tục rót. – Trông cháu mất rất nhiều nước.

Tôi cầm cốc lên, định giả vờ uống nhưng không qua được mắt bà.

— Đừng giả bộ. – Bà nghiêm khắc đe. – Uống hết cốc đó đi!

Bà nheo cặp mắt lại và tôi biết bà không đùa. Tôi miễn cưỡng đưa cốc lên uống, khi đó thoáng thấy bà cười một cách bí hiểm.

Phải cố lắm tôi mới nuốt hết cốc nước thứ ba.

Nhưng bà chưa dừng lại, cốc thứ tư đã được rót ra.

— Bà, – tôi lên tiếng phản đối. – Cháu sắp vỡ tung ra rồi. Bụng cháu không còn chỗ nào mà chứa nước nữa.

— Uống tiếp đi, – bà khoanh tay, đứng sát cạnh giường. – Cháu chưa uống đủ một ga lông (3.7853 lít).

Một ga lông! Bà nghĩ mình là cái gì đây, ô tô chắc!

— Uống ngay đi!

— Thôi được, – tôi cầm lấy cái cốc khế quay đi. – Lần này tôi chỉ uống nửa cốc, nửa còn lại tôi ngậm trong miệng. Nước từ miệng tôi chảy xuống cổ, xuống chiếc áo ngủ tôi đang mặc. Dù sao thì áo cũng ướt rồi, ai mà biết đấy là đâu. Thà để thế còn hơn phải “nổ tung” vì quá tải nước.

Tay tôi run lên khi đưa trà cốc cho bà. Dạ dày tôi đã phình to ra. Tưởng chỉ cần một cử động nhỏ cũng khiến tôi thấy lâng lâng. Tôi xoa bụng rên rĩ.

Nêu bà lại bắt tôi uống nữa tôi sẽ phun ra mất. Có khi còn tệ hơn thế. Tôi đưa mặt định ước lượng xem trong bình còn bao nhiêu cốc.

Nó đã trống. Thật nhẹ cả người!

Tôi thả mình xuống chiếc gối còn ấm.

— Cháu đã uống xong. – Tôi thều thào thốt lên.

Bà bung cái khay lên.

— Cháu ngoan. Bà sẽ đem vi ta min C cho cháu uống.

Vi ta min? Tôi nghĩ cái này mình chịu được. Chúng là những viên thuốc có hình viên đá nhỏ Fred hay hình con cá voi Shamu nhai được. Tôi nghĩ ăn thêm vài viên thuốc nhỏ cũng chẳng thấm gì với dạ dày đã phình nước của tôi.

Đột nhiên tôi cảm nhận có cái gì buồn buồn lạ lạ. Không phải xuất phát từ dạ dày mà dưới đó nữa. Giờ thì cảm giác đó đã chuyển thành một cơn đau nhói. Tôi vội kẹp chặt đầu gối lúc này vẫn bị bó cứng.

— Nhà tắm! – Tôi gào lên trong căn phòng không một bóng người ngoài tôi. Một ga lông nước khiến tôi không nhìn được nữa. – Cháu muốn vào nhà tắm.

Cơn đau nhói ngày càng tăng. Tôi gạt khăn tắm ẩm ướt ra, định guồng dậy thì vừa lúc bà quay trở lại. Trên tay bà lúc này là một cái khay khác.

— Cháu định vào nhà tắm. – Tôi nói mà mặt nhăn nhó khổ sở vì phải nhịn quá lâu. – Ôi trời, thế cháu đã đi được chưa ạ?

— À, chưa được. – Bà hạ lệnh. – Trước hết cháu phải uống vi ta min C đã.

Giờ tôi mới nhìn cái khay bà mới mang vào, tôi để ý tìm một cái lọ nhỏ đựng thuốc mà không thấy. Thay vào đó là một chiếc bình nhựa to. Trong đó là một thứ dung dịch màu vàng tươi.

— Nước cam à? – Tôi thét lên. – Không thể được!

— Ồ, có thể chứ. – Bà rót đầy một cốc rồi chìa ra trước mặt tôi. – Trước tiên cháu phải uống hết chiếc bình này. Rồi khi đó mới được vào nhà tắm.

Tôi trợn mắt cố nuốt nước cam xuống cổ. Tôi cố nuốt, cố nuốt nhưng nước cam cứ trào ra. Quanh miệng tôi nước cam nhoe nhoét. Oe!

— Uống đi Corey! – Bà nhấn mạnh. – Cháu phải uống. Bà vỗ vỗ lưng tôi. Thế là nước cam trào ra đẳng mũi tôi giàn giụa.

“Ôi khiếp quá!” Chiếc áo ngủ của tôi đã ướt đầm, ngứa ngáy, khó chịu. Giờ thì mình phải đi tắm. Ngay bây giờ.

Quặp chân thật chặt, tôi nhả nhó thảm hại. Mình sắp làm ướt giường rồi, tôi lo sợ nghĩ. Khấp người tôi, mồ hôi túa ra đầm đìa.

— Bà. – Tôi van vãn. – Hãy làm ơn, cháu không thể chịu được thêm một giây nào nữa.

— Sẽ ổn thôi! – Bà cắt ngang, tay giơ cao cái cốc rỗng. – Không tồi phải không? Bà đi ra phía cửa, mở sẵn. – Giờ thì cháu có thể đi.

Tôi lao vọt qua cửa mà hai đầu gối cứ rú vào nhau. Tôi nửa đi nửa chạy qua cái sảnh lớn. – Mình không kịp mất, không kịp mất.

Tôi liêu xiêu đi vào nhà tắm, nhào ngay tới bồn vệ sinh.

Đã xong! Nhẹ cả người.

Bất giác tôi nhìn mình trong gương, và giật bắn người. Tôi không nhận ra mình nữa. Tóc tôi dính cứng bết lại, ướt rượt, lại còn chĩa ra tua tủa, mặt tôi xanh lét. Trên cổ rồi cánh tay tôi đã có thêm vài nốt đỏ.

— Bà đã khiến mình thế này đây. – Tôi tức tối lầm bầm. Tôi chống tay trên chiếc bồn rửa. – Bà thật đáng ghét.

Tôi thở gấp. Càng nghĩ đến bà tôi càng thấy khiếp đảm.

Bà thực sự là bị điên.

Phút chốc tôi quyết định mình không thể quay lại căn phòng đó nữa. Tôi phải đi khỏi đây. Tôi phải gọi cho bố mẹ.

Tôi biết là nếu gọi bố mẹ, họ sẽ đến đón tôi ngay. Chỉ còn một vấn đề. Số máy điện thoại của bố mẹ lại nằm trên cánh cửa tủ lạnh. Mà tủ lạnh lại ở dưới nhà. Để đi xuống dưới nhà tôi phải đi qua phòng ngủ. Bà thì vẫn còn ở đó.

Tôi đang lâm vào vòng luẩn quẩn, phải cố tìm cách giải quyết. Sau khi ngẫm lại bộ dạng thảm hại của mình một lần nữa, tôi nín thở lấy lại tinh thần. Đã đến lúc hành động.

Tôi khê khàng mở cửa. Tốt. Một quang cảnh vắng vẻ.

Tôi nhón chân khễ khàng đi về phía sảnh. Nhưng khi tôi vừa định lao xuống cầu thang thì cũng vừa lúc bà ra khỏi phòng ngủ. Bà đứng đó, hai tay chống nạnh, chắn ngang lối đi.

— Cháu định đi đâu à? – Bà hỏi bằng một giọng ngọt ngào đáng ngờ.

— Ừm..., không ạ. – Tôi nhũn nhặn đáp. – Cháu chỉ định về phòng mình thôi mà.

— Bà rất mừng khi nghe vậy. – Nói rồi bà buông tay xuống. – Bởi bà có một thứ đặc biệt muốn cho cháu xem.

— Ô, thế à? – Trời đất, lại cái gì nữa đây. – Cái gì vậy ạ?

Bà đi về phòng ngủ. Tôi cũng bước theo một bước rồi đứng sững lại.

Giữa phòng là một chiếc máy kỳ lạ bằng kim loại, viền cao su.

— Cái... cái gì thế ạ? – Tôi lắp bắp.

— Một chiếc cối xay guồng. – Bà giải thích. – Bà tự làm đấy.

Đó là một chiếc máy kỳ quái không giống với bất cứ cối xay guồng nào mà tôi từng thấy. Trông nó giống một máy tập thể dục với những bộ phận lõi lõm, xoắn. Máy có một thanh công cụ trên đó là những vòng số. Một số đường chạy trượt và những cần vịn kim loại dính phía trên. Ngoài ra còn có một dây đai chạy vòng từ trước ra sau.

Bà tuyên bố.

— Đã đến lúc cháu phải tập luyện.

Đã đến lúc cháu phải ra khỏi đây! Tôi nghĩ bụng.

— Cháu nhớ ra cháu để quên một thứ ở dưới nhà. – Tôi liến láu, rồi lẩn ra cửa nhưng bà nhanh hơn tôi. Trước khi tôi chạm được vào nắm đấm cửa bà đã đóng sầm cửa lại và bật máy.

— Cháu cần phải tập thể dục. – Bà ra lệnh, tay quay nhanh vòng số trên máy. Guồng cao su bắt đầu chuyển động. – Tập để nâng cao sức khỏe. – Bà vẫn tiếp tục nói.

— Ừ... ừm, cháu cảm ơn bà, nhưng thực sự cháu không cần đến một cái máy thế này. – Tôi phản đối, khễ nhích ra phía cửa sổ. – Cháu chỉ cần ra ngoài đi dạo thôi ạ.

— Ồ không, cháu yêu, không thể được. – Mồm nói, tay bà kéo phất cần vịn kim loại ra phía sau. – Sau khi ốm dậy sức đề kháng của người ta rất kém. Nếu cháu ra ngoài lúc này rất dễ nhiễm những loại vi khuẩn khác. – Bà chỉ tay vào chiếc máy ra lệnh. – Nào Corey, trèo lên đi.

Không còn đường nào thoát nữa rồi. Tôi đưa tay lên hông mình.

— Cháu nói nghiêm túc bà ạ. Cháu không thể chịu được chiếc máy này đâu.

— Cháu nói cháu ghét len, — bà phản đối và đi lại phía tôi. — Thế mà cháu xem, chúng đã giúp cháu như thế nào. Cháu đã thoát được con sốt.

— Vâng đúng ạ. — Vừa nói, tôi vừa ngoái lại phía bức tường đối diện. — Thế nên giờ cháu thấy rất khỏe.

Để chứng minh, tôi nhảy bật lên hai cái liền. Tay tôi chạm vào đèn trên trần rồi va vào cạnh bàn.

— Thấy chưa nào? — Bà cười vui vẻ. — Ở đây không có chỗ cho những bài tập kiểu của cháu. Còn bây giờ thì hãy là một cậu bé ngoan, hãy tập bằng chiếc máy này. Đến lúc rồi đấy.

— Cháu không muốn tập. — Tôi liếc nhìn xung quanh cố nghĩ về một điều gì đó. Mình yếu quá. Đúng là mình mệt quá rồi, mình cần nằm nghỉ.

Tôi lao về phía giường định chui xuống gầm. Nhưng bà còn nhanh hơn.

— Ô, không, không được. — Bà túm chặt hai tay tôi. Trời ơi, bà quá khỏe. Thật không thể tin một người phụ nữ nhỏ nhắn như bà lại có sức mạnh như thế.

Bà đẩy tôi lại gần chiếc máy. Tôi chưa kịp ngăn, bà đã cột hai cổ tay tôi vào tay vịn máy.

— Cháu cứ nằm trên giường thì chỉ ốm thêm. Cháu phải vận động. — Bà quấn nhanh đai quanh đầu tôi rồi kích hoạt vào vòng số chiếc máy. — Tập thể dục để khỏi hẳn bệnh. — Bà nói.

Động cơ bắt đầu tăng tốc và tôi cũng bắt đầu phải rảo chân.

— Trái, phải, trái, phải. — Vừa đếm to, bà vừa giám sát tôi.

Trông bà chẳng khác gì một sĩ quan coi ngục. Tại sao bố mẹ tôi lại có thể nghĩ con người kỳ quặc này là một bà già nhỏ nhắn dịu dàng kia chứ?

— Chạy đi. Chạy. Chạy. — Bà tiến sát gần chiếc máy.

Tôi không thể nhìn được bà bởi đầu tôi đã bị bà quấn quanh bằng chiếc đai da. Lúc này tôi chỉ có thể nhìn thẳng.

— Bà nâng tốc độ máy lên. — Bà giải thích. — Đây chưa phải là mức tập, chỉ là mức khởi động thôi.

Bà quay vòng số lên mức cao hơn.

Tức thì tôi bật chồm phía trước, chân sải rộng, cố gắng lắm tôi mới theo kịp tốc độ quay của máy.

— Nhanh nữa, Corey! — Bà gầm gọng ra lệnh. — Nhanh lên.

Đôi chân trần của tôi nện thành thịch trên dải băng trượt cao su. Nhanh hơn, nhanh hơn. Tim tôi cũng đập thành thịch trong lồng ngực tưởng như tôi khó có thể bắt kịp hơi thở của chính mình. Phải. Trái. Phải. Trái. Chân tôi đang bay.

Năm phút. Mười phút. Cơ bắp đùi tôi như muốn rời ra.

— Cháu xin bà, dừng lại đi. – Tôi rên rỉ van xin.

— Mười phút nữa!

Bà cười. Một nụ cười quái ác. Tại sao bố mẹ lại bắt mình ở lại với một con người điên rồ thế này? Tôi nhắm nghiền mắt. Lưng tôi đau nhức. Tiếng nhịp tim đập mạnh thùng thùng trong tai tôi, tôi nhìn thấy cả ngàn vì sao trước mắt.

Rồi một cơn đau nhói chạy ngang sườn tôi. Tôi ôm chặt chỗ đau.

— Bà, cháu xin bà. – Tôi nói như hết hơi. – Sườn cháu. Nó... – Tôi chỉ có thể nói hắt ra từng tiếng. – Cháu nghĩ cháu sắp xỉu.

Không một lời đáp lại.

— Bà ơi?

Bà đã đi khỏi.

Hay là bà chưa đi?

Hay bà vẫn còn trong phòng, đang quan sát tôi bằng đôi mắt xám ti hí vô cảm và nụ cười gằn? Tôi ghét là mình không tự nhìn được.

Tôi cố ngoái đầu nhìn sang phải xem có thấy bà không. Đầu tôi tuột ra khỏi chiếc đai da. Tôi nhìn lướt nhanh căn phòng. Trống không.

Tôi rút được tay trái ra rồi rút nốt tay kia. Thật may cái đai quần cổ tay không đến nỗi dày như thoát nhìn.

Sau cùng thì cũng thoát được. Tôi lao đảo quy đầu gối xuống, tuyệt vọng hóp không khí.

— Mình cần ra khỏi đây, – tôi khò khè lồm bồm. – Trước khi bà ta quay lại.

Tôi chợt nghĩ tới bạn bè mình, bà của chúng đều nấu cho chúng các món ăn ngon như cháo gà hay nước chanh nóng khi chúng ốm. Tôi chưa từng thấy ai than phiền rằng bà chúng bắt chúng luyện tập lấy lại sức khỏe. Vậy mà điều này lại xảy ra với chính tôi. Một sự ép buộc.

— Bà điên rồi. – Tôi vẫn thở hồng hộc. – Bà là một người gàn dở. Phải gọi cho bố mẹ. Bố mẹ sẽ cứu mình.

Nhưng muốn thế tôi phải có số điện thoại trên cánh cửa tủ lạnh, trong bếp, dưới nhà.

Tôi xốc lại quần, quyết định không phí thời gian đi tắt với giày. Tôi cầm chúng lên rồi đi ra cửa.

Tôi thì thầm tự vạch kế hoạch trong đầu: “Mở cửa, sau đó chạy vụt qua.” Khi sợ hãi tôi thường tự nói một mình. Và, bà Marsha lại có quá nhiều lý do khiến tôi sợ hãi.

Được rồi. Tôi sẽ lao ra mở cửa, rẽ phải, đi về phía cầu thang. Phòng bếp nằm bên tay trái cầu thang.

— Mình lấy số điện thoại rồi đi tìm máy để chỗ nào. — Tôi lẩm nhẩm. — Có thể trong phòng khách.

Tôi dỏng tai nghe xem có tiếng động nào không. Không có.

— Tốt rồi. — Tôi đặt tay lên nắm đấm cửa. Hít một hơi sâu, tôi lấy lại tinh thần. — Đếm đến ba. Một. Hai...

Tôi xoay nắm đấm rồi đẩy ra.

Nhưng chẳng có gì xảy ra.

Tôi lại xoay rồi đẩy. Nặng quá.

— Ôi không! — Tôi kêu lên. — Mình bị nhốt rồi.

Rầm. Rầm. Rầm.

Tôi đâm rầm rầm vào cửa.

— Bà Marsha, cho cháu ra ngoài. Bà có nghe thấy không? Cho cháu ra ngoài!

Tôi chờ đợi. Không ai trả lời.

— Cửa sổ! – Tôi quay lại và chạy nhanh ra cửa sổ. – Mình sẽ ra lối cửa sổ.

Tôi kéo vôi tấm rèm qua bên. Tôi đứng chết sững.

Chấn song! Có rất nhiều chấn song ngoài cửa sổ.

Tôi hét lên. Mình là một tên tù.

Ra ngoài. Phải có cách ra khỏi căn phòng! Ra khỏi ngôi nhà điên rồ này! Tôi chạy ra phía tủ. Có thể sẽ có một lối thoát ở bức tường đằng sau tủ chẳng? Tôi mở cửa tủ, tổng hết những cái chắn còn lại trong tủ ra, để xuống sàn nhà. Bức tường đằng sau tủ kín đặc. Không một lối thoát.

Tại sao bà lại khoá mình trong này?

Và tại sao bà lại lắp chấn song vào cửa sổ phòng dành cho khách?

— Thật ngu xuẩn. – Tôi tự mắng mình. Kể từ khi tôi tới đây chưa có một điều gì tôi chứng kiến là có lý cả.

Tôi cố mở cửa một lần nữa, lắc lắc nắm đâm cửa, đá vào khe dưới cửa.

K-keng!

Oái! Cái gì thế này! – Một cơn đau dữ dội lên chân tôi.

Tôi cúi xuống xem. Trời, kim loại! Cách cửa được làm bằng kim loại.

— Ôi không! – Tôi đau khổ thốt lên. Không những mình bị nhốt mà mình còn không thể phá nổi cánh cửa.

Tôi đưa mắt quan sát khắp căn phòng. Tìm cách khác. Phải có cách khác để thoát khỏi đây. Sàn nhà!

Tôi vội nằm bò ra sàn và cố cạy móng tay xuống tấm ván sàn. Nhưng tôi chỉ làm mình thất vọng. Tôi mà cứ cạy với đào như thế thì chỉ làm móng tay mình gãy hết mà thôi. Sàn nhà rất cứng.

— Mình đang bị cầm tù! – Thất vọng, tôi đâm tay vào tường.

Tại sao? Tại sao bà lại đối xử với mình như thế?

Mà tôi cũng không thể hiểu sao bố mẹ bỏ tôi lại với một người kinh khủng như vậy.

Có thể tôi cũng không được khỏe. Tôi đã bị say ô tô nhưng Meg cũng thế. Chị ấy còn than phiền vì nóng nhiều hơn cả tôi. Vậy mà chẳng có việc gì xảy ra với chị ấy.

Có thể là tại phiếu điểm mới nhất của tôi. Tôi đạt toàn điểm B các môn nhưng có một điểm D môn Toán. Bố cũng có hơi phiền lòng, mẹ cũng thế.

Chợt tôi mở to mắt lo sợ. Liệu đây có phải là hình phạt đối với tôi vì chỉ đạt kết quả như thế? Tôi lắc đầu. Không thể, bố mẹ không thể làm vậy. Hay đúng thế cũng nên?

Có thể họ không biết bà là người gàn dở. À mà không, bố đã chà nhắc mình về việc không được ốm là gì. Tôi rối trí quá, tôi cảm thấy chóng mặt.

Tôi đi đi lại lại quanh căn phòng. Đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng. Tôi vừa đi vừa day trán. Một ý tưởng loé lên trong đầu. “Mình phải thoát khỏi đây. Trước khi quá muộn.”

Đầu tôi đau nhức. Tôi nhắm nghiền mắt, cố làm dịu cơn đau đầu. Chợt tôi nghe thấy một tiếng động đáng sợ.

Tiếng bước chân.

Tôi mở bừng mắt.

— Ôi không! – Tôi khê kêu lên. – Bà Marsha lại trở lại.

Tim tôi đập thình thịch. Tôi thấy khó thở. Bà lại sắp làm khổ mình! Tôi biết thế mà.

Phải trốn! Tôi nhìn nhanh khắp phòng. Nhưng trốn vào đâu đây.

Có tiếng mở khoá rồi tiếng đẩy cửa. Tôi vội nấp ngay vào góc phòng. Tôi ngồi thụp xuống, lưng dán sát vào tường.

Cửa phòng bật tung ra, bóng bà che lấp cả ánh sáng bên ngoài. Chưa bao giờ trông bà giống y tá như thế này. Ngoài bộ trang phục trắng, bà còn chụp thêm lên đầu một chiếc mũ y tá trắng. Bà chống tay ngang hông.

— Có chuyện gì thế Corey? – Bà lên tiếng. – Sao cháu lại dừng tập?

— Cháu... à... cháu vừa mới nghỉ giải lao. – Tôi đáp bằng giọng run run.

Bà sải hai bước dài đến bên chiếc máy. Bà đặt lòng bàn tay lên thử. Nó nguội lạnh.

Bà quay phắt lại phía tôi.

— Cháu nói dối. – Bà lắc đầu chán nản. – Bà không ưa những đứa trẻ dối trá.

— Cháu xin lỗi bà. – Tôi lúng túng. – Không phải cháu vừa mới nghỉ tập mà ý cháu là khoảng mười mười lăm phút rồi.

Bà bước tới rồi ra hiệu cho tôi đứng dậy. Tôi sợ hãi đứng ngay lên, nép chặt hơn vào tường.

— Cháu biết cháu làm bà nghĩ gì không? – Bà cúi xuống sát mặt tôi.

— Không ạ. – Tôi đáp lí nhí giọng yếu ớt.

Gương mặt bà chuyển ngay thành vẻ chế nhạo chua cay.

— Bà nghĩ cháu không thể khá lên được đâu.

Tôi vội lắc đầu:

— Không, không đúng như vậy.

— Bà cho là cháu thích bị ồm. – Bà hạ thấp giọng vẻ đe dọa. – Thế nên cháu mới xử sự thế.

Tôi cố ngoái đầu sang chỗ khác nhưng bà giữ chặt cằm tôi, gí sát mặt tôi phải nhìn vào đôi mắt xám ti hí của bà.

— Trẻ con khi ồm thường không muốn ở lại lâu nhà bà đâu.

— Cháu không thích ố! – Tôi run rẩy kêu lên. – Cháu thực sự muốn mình khoẻ hơn.

Bà ghé mặt lại cách mặt tôi chừng một gang tay, nhìn sâu vào mắt tôi. Tôi cố không chớp mắt. Sau vài giây, bà nheo mắt lại hỏi:

— Cháu có chắc như vậy không?

Tôi gật lấy gật để.

Môi bà nhếch lên một nụ cười.

— Tốt.

Phù! Nhẹ người! Giờ chắc bà sẽ để mình yên.

Không may mắn như thế.

Bà chỉ tay về chiếc máy.

— Để xem cháu chứng minh điều đó thế nào. Hãy trèo lên rồi chạy đi.

Tôi không còn cách lựa chọn nào khác. Tôi chạy lại chiếc máy tập và leo lên. Bà buộc đai da quanh đầu và cổ tay tôi rồi khởi động máy. Thậm chí bà không để tôi khởi động từ từ. Bà quay lên số to nhất.

I... a! Chân tôi như rời ra. Tôi lồm cồm vồ giữ thăng bằng, tay phải bám chặt vào tay vịn đường chạy.

Chân tôi rú vào nhau. Không phải tôi chạy nữa mà là chúi về phía trước thì đứng hơn.

Bà đứng góc phòng, cười kỳ quái, mồm liên tục hô:

— Trái! Phải! Trái! Phải!

Tay chân tôi đau nhức từ nãy giờ, một cơn đau lại nhói lên ở sườn phải. Tôi đã mệt lử người, chỉ còn biết ép chặt tay vào sườn:

— Ôi, không!

Khi tôi đã thực sự không thể bước thêm bước nào nữa, bà mới ra khỏi chỗ đứng và tắt máy.

— Trông cháu hơi lão đảo đấy! – Bà nói, tay tháo dây đai khỏi người tôi.

Tôi khó thở quá không nói được câu nào. Tôi chỉ có thể gật đầu.

Tôi lết xuống khỏi chiếc máy rồi ngồi móm lên thành giường, đầu óc quay cuồng. Mọi cơ bắp trên người tôi đều giật giật.

— Sao thế Corey! – Bà nhướn mày nhìn vào đôi tay run run của tôi. – Cháu đang run rẩy đấy. Bà nghĩ tốt hơn hết là cho cháu uống thuốc.

Uống thuốc! – Tôi nhảy dựng lên. Bà sẽ bắt mình uống thứ thuốc gì đây? – Không, xin bà, cháu không uống thuốc.

Nhưng bà chẳng thèm nghe. Bà đã vội vã ra khỏi phòng và quay lại với tuýp thuốc giống như tuýp kem đánh răng.

— Cái này sẽ làm nên điều kỳ diệu. – Bà đặt thuốc lên bàn rồi đi vào một đôi găng tay dày.

— S... sao bà phải đi găng tay? – Tôi lo sợ hỏi.

— Để đề phòng. – Bà đáp. Bà bật nắp tuýp thuốc. -Thuốc này rất mạnh.

— Mạnh tới mức bà phải đeo găng tay à? –Tôi thắc mắc. – Bà cho cháu xem nhãn thuốc nào.

— Nhãn à? – Bà quay đầu lại cười, trả lời vẻ không hài lòng. – Không có nhãn thuốc. Đây là loại thuốc đặc biệt. Bà đã tự chế theo công thức của bà.

Công thức của bà à? Ruột gan tôi lại nhói lên. Hẳn phải có cái gì đó rất kinh trong tuýp thuốc đó.

Tôi liếc về phía cửa ra vào. Lúc này chân tôi mà hết run tôi đã chạy một mạch xuống bếp. Khi đó tôi có thể lấy được số điện thoại khách sạn và gọi cho bố mẹ. Giá tôi có thể kể hết cho bố mẹ nghe.

Bà đang bóp một thứ sền sệt màu vàng xanh ra ngón tay đeo găng. Một mùi mốc tương tự pho mát thiu bốc lên khắp phòng.

— Chúng ta sẽ cùng bôi nó khắp người cháu.

— Ôi, bà đừng thế. Cháu không để bà bôi đâu. – Tôi phản kháng, quay lưng lại bà.

Bà kéo căng găng tay. Mình không thể để bà bôi thứ thuốc đó lên người. Mình phải trốn. Nhưng trốn đâu bây giờ?

Tôi nhìn đảo qua đảo lại. Cái tủ! Mình sẽ chui vào tủ rồi khóa lại.

— Thôi nào, Corey. Hãy chịu khó bôi thuốc như một người dũng cảm. – Bà cười gằn độc ác, tiến từng bước về phía tôi.

— Trong tủ có cái gì ạ? – Tôi hỏi, mắt ngoái nhìn cái tủ.

— Đó là một bí mật. – Bà thì thào.

— Nhưng điều bí mật đó để làm gì ạ? – Tôi luồn tay ra sau cổ lần nắm nắm tủ.

— Rồi cháu sẽ thấy. – Bà lại thì thào.

Đấy lại chính là cái tôi sợ.

Tôi đã lùi gần cái tủ. Tôi đưa tay mò tìm nắm cửa.

Bà đã đến sát cạnh tôi.

— Không! – Tôi chộp nắm đấm mở tung cửa ra. Nhưng khi quay người lại, tôi mới thấy ngăn tủ đã lại chặt cứng những cái chắn. Không có chỗ để trốn vào.

— Cháu nghĩa là mình sẽ đi đâu đây? – Bà cười vẻ tỉnh quái.

— Không đâu ạ. – Tôi chống chế. – Cháu chỉ định tìm cho mình một đôi găng tay.

— Cháu không cần đeo găng tay. – Bà ngắt lời tôi. – Nào, giờ bà muốn cháu tự xoa thuốc mỡ này lên khắp người.

Bà chùi đám chất nhờn sệt sệt ở lòng bàn tay mình vào tay tôi. Trông nó giống như chất nhầy của con ốc sên. Mùi pho mát thiu xục lên khiến tôi phải né đầu ra phía sau. Mắt mũi tôi giàn giụa.

— Thôi được, thôi được. Để cháu... cháu xoa. – Tôi cố để tay mình cách xa người. – Nhưng phải xoa chỗ nào trước ạ?

— Thôi đi! – Bà quát. – Đừng hỏi linh tinh, xoa đi.

Tôi cẩn thận quệt một ít chất nhờn lên cánh tay. Như có một dòng điện làm da tôi tê tê.

— Cháu mong bà cho cháu biết cái này có tác dụng gì. – Tôi đề nghị, tay vẫn tiếp tục xoa thuốc.

— Cứ xoa đi. – Bà kiên quyết. Nói rồi bà lại trét thêm một đám lớn lên tay tôi. – Nó sẽ phần nào giải cảm cho cháu.

Bà mới chính là người làm cháu cảm, tôi nghĩ bụng. Cháu mà thoát được bà cháu sẽ khỏi ngay.

Bà vẫn cứ bóp thêm thứ thuốc đáng sợ đó.

— Thứ này sẽ giúp cháu khỏe mạnh và ấm người trong những đêm đông lạnh giá.

Đêm đông à? Bà định giữ mình lại đây bao lâu?

— Đây, thêm chút thuốc nữa. – Bà nói, tay quệt một vệt thuốc xanh lá cây lên lưng tôi. Một luồng điện chạy nhanh qua sống lưng tôi. – Xoa hết vào đi cháu. Thế mới là cháu ngoan.

Cái mùi kinh khủng làm tôi buồn nôn. Kinh hơn cả mùi thuốc bổ chị Meg phải uống. Tôi bịt mũi, thở bằng miệng.

Còn tay kia tôi cố xoa nhanh thứ thuốc màu xanh lên người mình.

— Ặc, ặc, ặc. – Tôi phun phì phì khi bơi thứ thuốc xanh đó. – Cháu sắp nôn rồi.

Bà kiên nhẫn chờ cho tới khi tôi bơi hết thuốc lên người rồi dắt tôi ra giường.

— Bà muốn cháu ngủ đi một chút. – Bà yêu cầu, tay kéo đồng chăn. – Điều quan trọng là cháu phải nghỉ ngơi đầy đủ.

Tôi trèo lên giường. Bà kéo chăn đắp lên tận cằm tôi, lùa bàn tay đi găng vào mái tóc cứng queo của tôi.

— Ngủ là thứ tốt nhất cháu lúc này. – Bà thủ thi. – Cháu đã vất vả suốt chiều nay rồi.

Vất vả suốt chiều nay ư? Tôi đã phải trải qua một buổi chiều kinh khủng nhất đời mình thì có.

Bà cười với tôi rồi nói:

— Bà sẽ tháo đôi găng này ra giặt. – Rồi bà đi bước ra phía cửa.

Tôi nằm ngay đơ trên giường nhìn bà đi ra. Cánh cửa đóng sập lại.

Hừm... Chỉ nghe thấy một tiếng sập.

Hình như bà không khóa cửa? Có phải thế không? Có thể bà quá bận tâm về thứ chất nhờn trên đôi găng tay mà quên khóa cửa?

Tôi tung đồng chăn, nhón chân bước ra cửa.

— Cầu mong cửa không khóa, cầu mong cửa không khóa. – Tôi thầm cầu nguyện. Bất ngờ tấm ván dưới chân tôi kêu cọt két. Tôi đứng sững lại. Bà có nghe thấy không đây?

Tôi đứng lại nghe ngóng. Nhưng bà không quay lại.

Tôi rón rén từng bước. Từ từ, thận trọng, tôi ra tới chỗ nắm đấm cửa. Tôi đã chạm vào nắm đấm lạnh toát.

Nhưng khi tôi định xoay nắm đấm, tôi cảm thấy có một cái gì đó. Trên cánh tay tôi.

Một cảm giác nhoi nhói. Nó bắt đầu ngứa ran lên rồi chạy lan ra đằng lưng.

— I... a... – Tôi bật người ra phía sau.

Cái cảm giác như kiến bò đáng sợ ấy lan xuống chân rồi khắp lưng tôi.

Tôi thấy tiếng ù ù ở khắp nơi. Nó giống như kim châm.

Rồi ngứa ngáy. Lại ngứa nữa. Ngứa khắp người. Còn ngứa hơn cả lúc tôi bị quần khăn len vào người.

Tôi muốn gãi chân, gãi tay, gãi ngực. Tôi ngứa điên lên.

Cái gì diễn ra vậy nhỉ? Tôi cởi áo ra sợ hãi nhìn xuống người mình.

— Ôi không! – Tôi hét lên. – Điều gì đó kinh khủng đang xảy đến với mình!

— Lông! – Tôi kêu lên the thé. – Lông phủ khắp người tôi.

Một lớp lông dày màu xanh lá cây bao phủ đầu ngón chân và bàn chân tôi. Chúng mọc vòng quanh cẳng chân tôi rồi khắp cả bụng và ngực.

Tôi run rẩy sờ trán mình.

— Trên mặt mình cũng có. – Tôi rên rỉ.

Tôi chạy một mạch đến chỗ chiếc gương ở bàn trang điểm. Nhướn người lên, tôi nhìn vào gương.

Một vật trông tựa như con gấu khổng lồ, xấu xí với bộ răng vàng và bao phủ một lớp lông xanh lá cây đang chăm chăm nhìn tôi.

— A... a... i... i. – Tôi nhảy bật ra sau, hét lên. Cái vật ấy chính là tôi. Khắp người tôi đầy lông. Trên mặt, trên cổ, sau lưng.

— Chỗ nào cũng có, khắp mọi chỗ. – Tôi đau khổ rên lên. – Ôi trời ơi!

Tôi lấy tay bút bút đám lông đáng ghét bám đầy tay mình:

— Rụng ra đi, rụng khỏi tay tao!

Tôi rút, tôi kéo mạnh. Tôi ra sức dùng răng giật lớp lông đó ra. Nhưng dường như chẳng ăn thua gì. Đám lông này đúng là mọc từ người tôi. Tại sao nhỉ?

— Tại cái chất nhờn đó rồi. – Tôi bực bội thốt lên. – Chính cái thứ thuốc đặc chế màu xanh của bà làm mình ra thế này đây.

— Tại sao? – Tôi tự hỏi. Tại sao bà ta lại muốn mình mọc lông? Tôi chán nản nhìn vào đám lông trên chòm đầu rồi hai cụm lông tơ màu xanh mới mọc ra trên tay mình. Màu lông giống hết màu thứ thuốc mỡ của bà. – Tại sao bà nỡ làm thế với mình?

Tôi nhắm mắt lại, nhớ lại lời bà khi bôi thứ thuốc kỳ quái lên tay tôi. Bà đã nói: Phần nào làm giải cảm.

Nhưng tôi sẽ không lãng phí thời gian ngồi đây mà cáu giận. Tôi phải thoát khỏi đây. Hy vọng duy nhất của tôi lúc này là phải lấy bằng được số điện thoại trên tủ lạnh rồi gọi cho bố mẹ tôi. Chỉ họ mới cứu được tôi.

Tôi lại lết ra cửa. Chân tôi bây giờ như một cái gốc cây. Nó nặng và to. Cũng có thể tại tập nhiều đã khiến cơ bắp tôi mỏi. Tôi rất khó khăn mới nhấc nổi chân lên.

Tôi nhìn xuống đùi mình. Chúng đang sưng phồng lên, trông như hai cái tuýp to đầy lông. Tôi nhận thấy chúng ngày càng to ra, da như đang bị kéo căng.

— Dừng lại ngay. — Tôi yêu cầu.

Tôi cố gắng nâng cánh tay lông lá của mình đặt lên nắm cửa. Nhưng tay tôi cũng đang phồng lên như quả bóng.

— Cái gì xảy ra với mình thế này? — Tôi thét lên.

Tôi cúi người về đằng trước cố nhìn xuống người mình.

Tôi không nhìn thấy chân mình nữa. Bụng tôi đã chấn tằm mắt. Nó đã phình to ra không thể tin nổi. Trông tôi không khác gì quả bóng tròn có hai chân hai tay nhỏ dính vào.

— Mình phải thoát khỏi đây. — Tôi nghĩ thầm. — Bằng bất cứ giá nào!

Bằng một nỗ lực phi thường, tôi đưa một chân về phía trước. Tôi khom người xuống qua cái bụng phình to, cố thở sâu.

Bỗng tôi nghe có một tiếng gì đó. Đó là tiếng dạ dày tôi, nó đang căng lên. Ruột tôi cũng đang phình ra. Phình nữa, phình tiếp. Tôi kinh hãi nhìn xuống bụng mình.

— Dừng lại! — Tôi gào lên. — Nó mà phình to nữa, tôi sẽ nổ tung mất!

Tôi ôm chặt bụng, nhắm mắt, vô vọng, chờ đợi một sự nổ tung. Nhưng không có gì xảy ra. Tôi hé một mắt rồi cả hai. Tôi vỗ nhẹ vào bụng.

Nó đã ngừng phình ra.

Phù! – Tôi thở hắt ra, nhẹ nhõm.

Tôi khẽ giữ tay trên bụng. Hình như nó đã bé bớt. Cứ như thể nó đã ngót đi.

Tôi lấy can đảm thử nhìn xuống chân. Do cúi quá thấp người tôi chúi về phía trước. Tôi mất đà, va vào nắm đấm cửa.

— Huych. – Nắm đấm cửa nện vào bụng tôi. Không khí trong bụng tôi trào ra đằng miệng. Ngay lúc đó bụng tôi bé hẳn đi.

Dạ dày tôi đã xẹp hẳn xuống. Tôi liếc xuống tay chân mình. Chúng cũng đã nhỏ lại.

May quá!

Tôi chạy lại chỗ gương soi xem thế nào. Người tôi đã trở lại kích cỡ ban đầu. Nhưng lớp lông bao phủ thì vẫn còn đó.

Tôi rùng mình. Trông tôi lúc này mới gớm ghiếc làm sao!

— Mẹ! – Tôi than thở. Cầm tôi run run trong gương. Tất cả những biến động mang tính số mệnh mà tôi phải gánh chịu đến quá dồn dập. – Ước sao có mẹ ở đây lúc này.

Mắt tôi mờ đi, đó là khi tôi đang cố nhớ lại một điều gì. Ngay trước khi người bị phình ra tôi đã khám phá ra một điều quan trọng.

Điều gì nhỉ?

Cánh cửa! Đúng rồi. Trước khi bị mọc lông tôi nhận thấy bà quên không khóa cửa.

Tôi không lãng phí thêm một giây nào than thở nữa. Tôi vội sải bước ra cửa.

Tôi đặt tay lên nắm đấm khẽ xoay. Cửa không khóa. Tôi hít một hơi rồi khẽ thở hắt ra. Được rồi!

Cuối cùng thì mọi cái sẽ rõ. Tôi mở cửa khẽ khàng, nín thở chờ đợi.

Không thấy bóng dáng bà. Không một tiếng động. Không gì cả.

Cẩn trọng hơn bao giờ hết, tôi lén nhìn ra phía sảnh lớn.

Trống không.

Tôi run rẩy thở khẽ, nhón chân ra khỏi phòng. Người tôi run lên từng chập. Vừa sợ vừa hồi hộp.

Tất cả những gì phải làm lúc này là đi xuống gác rồi đi vào bếp, tôi tự nhủ. Vài giây trôi qua. Đã đến lúc hành động.

Chỉ mất vài giây là có thể xuống tới tầng dưới nhưng tôi thấy dài như thế kỷ. Mặt tôi nhả lại căng thẳng cố giữ không phát ra tiếng động.

Tôi đi thật nhanh xuống dưới nhà.

Tôi đã bước tới bậc cuối cầu thang.

K-kích.

Bậc thang dưới chân tôi phát ra tiếng động.

Người tôi đông cứng. Bà có nghe thấy không?

Lan can cầu thang phía trên đầu tôi khẽ cọt kẹt.

Tôi nhắm mắt lại, chờ nghe tiếng chân bà. Nhưng chỉ có tiếng tim tôi đập thình thịch.

Tôi thận trọng bước nốt bậc thang cuối xuống tấm thảm trải sàn. Tôi lại rón rén đi vào bếp.

— Phải chạy ngay ra tủ lạnh. — Tôi tự nhủ. — Phải lấy được số điện rồi gọi đi.

Tôi dừng lại một chút để chắc chắn bà không có dưới nhà. Tôi chạy xuyên qua phòng khách vào bếp. Trong tâm trí tôi lúc này chỉ còn điều quan tâm duy nhất: mẫu giấy ghi số điện thoại của bố mẹ dính trên cửa tủ lạnh bằng một con chuột dính.

Mình sắp lấy được nó rồi! Sắp rồi!

Cuối cùng thì tôi cũng vào đến bếp. Tôi đi vòng qua quầy bếp tới chỗ tủ lạnh.

Tôi đã quen thuộc chỗ này rồi.

Con chuột dính nam châm! Nó vẫn ở đó dính trên cánh tủ lạnh.

Tôi nhảy tới tủ lạnh. Tôi vươn tay lần tìm mảnh giấy dưới con chuột nhưng giật nảy người. Con chuột vẫn ở đó nhưng mảnh giấy của bố mẹ thì đã biến mất.

— Số điện thoại, — tôi khẽ thốt lên, — đã biến mất rồi.

Biến rồi!

Mảnh giấy trên cánh tủ lạnh. Số điện thoại của bố mẹ tôi. Hy vọng duy nhất của tôi. Nó đã tan biến rồi.

Điên khủng, tôi đã lâm vào vòng luẩn quẩn.

Mẫu giấy có thể ở đâu đây?

Tôi nhìn khắp phòng bếp. Tôi lật cả tấm thảm lên. Tôi kiểm tra trên bàn và giá bếp phía trên bồn rửa. Vẫn không thấy.

Một cảm giác lo sợ xâm chiếm tôi. Có lẽ bà đã lấy mất số điện thoại. Hoặc tệ hơn thế, bà đã vứt đi rồi.

Thình. Thình. Thình.

Có tiếng chân bước trên cầu thang.

Bà! Bà đang đi lại đây. Tôi vội lẩn ngay dưới quầy bếp. Và khi đang định vòng qua tủ lạnh chạy sang phòng ăn, tôi chợt nhìn thấy có vật gì đó nằm trên sàn.

Một mẫu giấy.

Tôi nín thở quơ lấy nó.

Tay run run tôi khẽ vo tròn mẫu giấy lại. Trên đó tôi thấy chữ viết tay của mẹ tôi. Đúng là số điện thoại rồi.

Tôi muốn nằm lăn ra sàn vì vui sướng. Nhưng không còn thời gian. Bà sắp vào tới rồi.

Ngay khi tôi bò quang qua phòng ăn tôi cũng nghe tiếng bà đi vào bếp. Đôi giày y tá bằng cao su của bà nện mạnh trên tấm vải bố trải sàn.

Tôi nghe thấy bà mở tủ lạnh và lấy thứ gì đó ra khỏi ngăn đông lạnh. Vừa làm bà vừa hát nho nhỏ, đặt hết thực phẩm lên quầy bếp bà lại mở các ngăn đựng xoong chảo.

Bà đang chuẩn bị nấu bữa tối, tôi nghĩ. Tốt. Tôi sẽ đủ thời gian để gọi cho bố mẹ rồi ra khỏi ngôi nhà này.

Tôi bò theo tấm thảm trải phòng ăn sang phòng khách. Ở đây có để điện thoại nhưng tôi cũng chẳng dám gọi. Bà có thể nghe thấy.

Gọi bằng điện thoại trong phòng bà, tôi tự nhủ. Dứt khoát trong phòng bà phải để điện thoại.

Có tiếng va đập mạnh trong bếp, tim tôi như muốn nhảy khỏi ngực. Từng thớ thịt tôi rung lên. Bây giờ hoặc không bao giờ.

Tôi ngoái lại rồi phóng nhanh qua phòng khách. Phòng ngủ của bà nằm ở tầng hai gần cầu thang cuối sảnh. Tôi nhảy ba bước một chạy bay qua sảnh. Chạy qua phòng mình, tôi vào thẳng phòng bà. Cửa phòng đóng.

Cầu mong cửa không khóa, tôi khê cầu nguyện. Tôi cầm nắm đấm cửa.

Cửa phòng khê rung lên mở ra. Lần đầu tiên may mắn thuộc về tôi.

Phòng bà phủ kín bằng bốn tấm ảnh lớn. Bốn bức tường xung quanh để đầy những giá treo mũ các loại: những chiếc mũ rơm được trang trí bằng hoa quả nhựa, những chiếc mũ mưa và một loạt mũ kiểu y tá. Một cái hòm đặt dưới chân giường để mở. Trong đó tôi thấy đầy ắp những dụng cụ y tế.

Tôi nhận ra đó là những chiếc ống nghe, ống nghiệm thủy tinh và cả những ống tuýp cao su. Nhưng trong đó cũng có cả những dụng cụ tôi chưa từng thấy bao giờ. Tôi chỉ có thể hình dung bà sẽ làm gì với những thứ đó. Nghĩ đến đây ruột gan tôi đã nhói lên một nỗi sợ.

Tốt hơn là mình phải nhanh lên. Trước khi mình phát hiện ra chúng còn dùng để làm gì.

Phòng bà có máy điện thoại. Nó được đặt trên chiếc bàn gỗ nhỏ cạnh giường. Tôi vẫn còn may mắn.

Tôi rón rén đi trên sàn nhà. Bỗng sàn nhà lại cọt kẹt, tôi đứng sững, căng thẳng nghe ngóng. Bà vẫn đang ngân nga dưới bếp. Tôi ngồi móm lên thành giường, cẩn thận giờ tờ giấy. Tay tôi run tới mức tưởng như không đọc được giấy viết gì. Nhưng được rồi – Khách sạn Hampton, số 555-3498!

Vừa đặt tay lên ống nghe tôi lại nghe thấy một tiếng va đập mạnh. Tiếng động này rất gần. Ngay phía ngoài cửa phòng ngủ.

Ôi, không!

Phải trốn thôi!

Tôi vội thụp xuống tấm thảm dưới chân rồi bò xuống gầm giường, vừa lúc cánh cửa mở ra.

— Nào, không biết mình để đôi ủng cao su ở đâu đây? – Bà lăm băm, đi lại phía cái hòm.

Ủng cao su à? Bà cần chúng làm gì nhỉ?

Đôi giày y tá trắng của bà chỉ cách mặt tôi mấy phân. Tôi nghe rõ tiếng bà lục lọi trong đống dụng cụ.

Tôi nín thở, cố không phát ra tiếng động.

Xin đừng nhìn thấy cháu! Xin đừng nhìn thấy cháu!

— Đây rồi! – Bà reo lên.

Ôi, thế là hết! – Tôi thất vọng. Thế là mình bị tóm rồi! Bà chắc chắn sẽ trừng phạt mình ngay bây giờ.

Tôi nhắm tịt mắt, chờ bà lôi mình ra khỏi gậm giường.

Nhưng không, không có gì xảy ra cả.

Tôi mở hé một mắt. Bà đang kéo một cái gì đó khỏi cái hòm. Đó là đôi ủng cao su. Bà chưa phát hiện ra tôi.

Tôi thở phào. Vẫn an toàn! Bà đã ra khỏi phòng, khép chặt cửa lại. Tôi bò ra và nhấc máy điện thoại.

Tất cả những gì phải làm là bấm bảy con số rồi cầu mong mọi việc suôn sẻ.

Tôi vui tới mức vừa bấm số tôi vừa khẽ ngân nga.

— Một hồi chuông, – tôi đếm. – hai hồi.

K-lích.

— Khách sạn Hampton đây. – Một giọng phụ nữ vang lên. – Tôi có thể giúp gì được quý ngài?

Tôi cười. Cuộc tra tấn kinh khủng này sắp kết thúc rồi.

— Cô có thể nối máy giúp cho phòng ông bà Ambler?

— Ambler ạ? – Người lễ tân hỏi lại. – Vâng, xin chờ chút, tôi sẽ kiểm tra.

Tôi sốt ruột gõ gõ tay lên mặt bàn, chờ người lễ tân đi gọi bố mẹ tôi. Làm ơn nhanh lên, tôi thầm giục.

— Ambler... Ambler. – Tiếng người phụ nữ lẩm bẩm. – Xin chờ một chút!

Tôi nghe có tiếng để máy xuống rồi lại nghe tiếng nhạc. Khi nào thì bố mẹ mình mới ra nghe máy đây? Sao nhân viên lễ tân lâu thế không biết?

Thình.

Có phải tiếng chân đi dưới sảnh không? Bà lại quay lại à?

Không. Không phải lúc này. Không phải đúng lúc tôi sắp gọi được bố mẹ. Tiếng chân đi khỏi.

Quá căng thẳng, tôi nằm phịch ra giường. Tôi hy vọng lấy lại được tinh thần.

Nhanh lên nào!

Cuối cùng thì cô nhân viên cũng quay lại.

— Tôi xin lỗi, thưa ngài, nhưng không có ai tên như vậy đăng ký phòng tại đây.

— Gì cơ? – Tôi bật lên. – Họ phải đăng ký rồi chứ. Cô đã đọc đúng tên họ chưa? Ambler? A-m-b-l-e-r.

— Vâng, nhưng tôi vẫn không tìm thấy.

— Nhưng họ chưa thể trả phòng được. – Tôi khẳng định. – Hôm nay chị tôi mới tập diễn mà.

— Họ chưa trả phòng, – cô nhân viên giải thích. – Bởi không có ai tên Ambler từng đặt phòng.

Tôi bàng hoàng nhìn cái ống nghe. Bố mẹ chưa từng đăng ký phòng ở khách sạn Hampton à? Thế là thế nào? Hay họ đổi ý định nên thuê một khách sạn khác? Hay mẹ để nhầm số điện? Hay mẹ cố tình làm vậy?

Tôi thấy điên đầu.

Mọi thứ rối tung hết cả.

— Mình không hiểu nổi. Cái gì đang diễn ra đây? – Tôi sợ hãi, đặt trả ống nghe lại giường bà.

Tôi đứng giữa phòng bà, hoàn toàn rối trí. Tôi không biết phải đi đâu nữa. Nếu quay lại phòng ngủ, tôi sẽ lại trở thành tù nhân. Mà giá kể có thoát được khỏi đây tôi sẽ đi bằng cách nào đây? Trông tôi lúc này như một kẻ kỳ quái.

Bất giác tôi đưa tay lên mặt mình.

Chờ chút. Có gì đó đã thay đổi. Tôi nhìn xuống tay. Da tôi! Da tôi đã mịn lại. Rồi nhìn xuống chân. Không còn lớp lông dày nữa. Cả người tôi đã trở lại bình thường.

— Người tôi! – Tôi la lên, tự véo một cái vào tay mình. – Trở lại rồi!

Tôi nhìn xuống bụng. Không còn một tí lông nào.

— Tôi bình thường rồi! – Tôi sung sướng kêu lên. – Tôi đã trở lại là tôi!

Tôi chạy lại chiếc gương treo trên bàn phấn của bà. Khuôn mặt quen thuộc đang nhìn tôi trong gương. Không còn một vết tích nào của lông nữa.

— Có lẽ mình chưa từng mọc lông. – Tôi lầm bầm, đặt tay lên trán. – Mình có sốt không nhỉ? Hay mình đã tưởng tượng ra mọi thứ?

Nhưng rồi một nỗi sợ hãi lại dâng lên. Có khi bà đã bóp thứ thuốc gì đó vào nước uống làm cho mình phát điên.

— Đúng thế! – Tôi thốt lên. – Mình bị điên!

Ý nghĩ ấy làm tôi thấy căn phòng chao đảo. Tôi phải nắm chặt lấy bàn phấn để khỏi ngã.

Và cùng lúc đó tôi bỗng nghe có tiếng động.

Một giọng nói. Giọng nói yếu ớt.

— Corey! – Giọng nói thì thào. – Giúp tôi với, Corey!

Tôi ôm đầu.

— Ôi trời! – Tôi rên lên. – Giò mình lại nghe thấy gì thế này?

— Corey! – Giọng thầm thì lại vang lên.

Lúc này bên ngoài đã tối, ánh đèn làm hắt bóng lên khắp căn phòng trông thật bí hiểm. Tôi nheo mắt cố nhìn phía góc phòng.

— V... v... âng?

— Hãy giúp tôi! – Giọng nói tha thiết.

Tôi cố nói một điều gì đó nhưng không thốt lên nổi. Cổ họng tôi như thể bị nút bông. Tôi cố nuốt.

— Coooreeeeyyy! – Giọng nói van vãn.

Tim tôi đập thùm thụp như trống. Nhưng tôi phải nói gì đó.

— Ai... ai đó? – Tôi cất giọng khàn khàn.

— Cứu tôi với!

Ai đó hay cái gì đó đang gặp khó khăn. Tôi không muốn giúp. Tôi chỉ muốn bò xuống gầm giường bà trốn. Nhưng tôi biết mình không làm thế được.

— Xin hãy làm ơn!

Lời van nài nghe khác thường tới mức tôi phải thu hết can đảm hướng về phía có tiếng nói. Hình như nó phát ra từ trong tủ của bà.

Từng bước. Từng bước. Tôi tiến lại cánh cửa chiếc tủ. Tôi giơ một cánh tay lên ngăn ngừa.

Nhỡ có cái gì đó lao ra và tóm lấy tôi?

— Coooreeeeyyy! – Giọng nói lại rên rỉ.

Tôi rút tay lại.

— Hãy nhanh lên!

Tôi giật mạnh cánh cửa tủ.

Không có gì cả.

Không thấy gì ngoài quần áo của bà. Tôi dẹp đồng quần áo sang một bên, nhìn vào đằng trong. Cũng không thấy gì.

— Corey. Ở đằng này cơ.

Tóc gáy tôi dựng đứng. Tôi vòng lại.

— Ở đâu? – Không còn chỗ nào có thể trốn trong phòng bà nữa. Tôi khom lưng, cẩn thận kiểm tra gầm giường. Cũng không thấy.

Tôi ngoái lại phía móc treo mũ. Không có.

— Hãy lại gần hơn! – Giọng nói đề nghị.

Ở trong ngăn kéo chẳng? Tôi giật ngăn kéo ra. Không phải. Ở đâu được nhỉ?

— Corey... cứu tôi! – Giọng nói to hơn, thúc giục hơn.

Tôi lại vòng lại. Tiếng nói không phát ra từ tủ nhưng cũng rất gần đó.

— Corey!

Tôi nhắm mắt tập trung tư tưởng. Tôi lần theo nơi phát ra tiếng động cho tới khi trán va vào tường.

— Giúp tôi ra khỏi đây! – Giọng nói yêu cầu.

Tôi bật ngửa người lại.

— Mình không thể tin nổi. – Tôi thốt lên.

Giọng nói phát ra từ phía trong bức tường.

— Mình đang bị rối trí! – Tôi nói to một mình trong căn phòng trống rỗng. – Mình đang mê sảng. Mới đầu mình tưởng tượng bị mọc lông. Giờ thì lại nghe thấy một tiếng nói.

— Corey, hãy cứu tôi ra khỏi đây!

Đó đúng là tiếng nói. Và rõ ràng tôi đã nghe thấy. Không nhầm được.

Một dòng nước nhỏ đang chảy dọc theo tấm giấy dán tường. Tôi lấy tay gạt mạnh, tấm giấy từ từ tróc ra.

— Đúng rồi, – giọng nói thúc giục. – Cứ kéo mạnh ra.

Tôi kéo mạnh dứt luôn cả tấm giấy khỏi tường rồi vứt sang một bên. Tôi hơi lo lắng nhìn ra cửa. Hẳn bà không thích tôi làm lộn xộn giấy dán tường của bà. Tôi lại tiếp tục gạt tung xuống một tấm giấy nữa.

— Cứ làm thế đi Corey. – Giọng nói khích lệ.

Giờ tôi đã bóc đến lớp vữa tường. Trông nó hơi cũ và bị tróc như phấn. Tôi dùng móng tay gãi gãi. Lớp vữa trắng rơi đầy tay tôi.

— Hãy nhanh lên, Corey! – Giọng nói van nài.

Tôi lấy cả hai tay bới vào tường. Tôi đào bới thật lực. Mồ hôi chảy thành dòng trên mặt tôi.

— Nhanh nữa lên!

Cuối cùng thì tôi cũng đào được một lỗ trên bức tường khô này. Nó sâu được khoảng một phần tư bề dày bức tường. Tôi cúi xuống ghé mắt nhìn vào cái lỗ.

— X... x... xin chào! – Tôi lắp bắp. – Có ai trong đó không?

Một cặp mắt xanh biếc chợt hiện ra trong lỗ.

— I... a...! – Tôi nhảy vọt lại phía sau.

— Bé mồm thôi. – Cặp mắt đề nghị. – Hãy nhanh lên và kéo nốt bức tường này xuống.

Trước kia tôi chưa bao giờ phá tường như thế này. Kể ra cũng hay hay. Chợt tôi nghĩ đến việc bà sẽ lại gây bao nhiêu rắc rối cho tôi nữa nếu bà chứng kiến cảnh này.

Nhưng cũng không lo, tôi đã có dự định bỏ đi thật xa trước khi bà phát hiện ra bức tường bị phá. Tôi thò hai ngón tay vào cái lỗ rồi kéo ra một miếng vữa.

Tôi lại kéo ra thêm một mảnh vữa nữa. Vữa trắng vụn rơi theo lá tả. Thứ bụi trắng này làm buồn cổ họng khiến tôi phải bịt chặt miệng. Tôi không dám ho hay hắt hơi. Chỉ cần một tiếng động nhỏ lúc này cũng khiến bà xông vào phòng.

Một tay bịt miệng, tay kia tôi nắm vào miếng vữa to nhất rồi giật mạnh nó ra. Thật vất vả. Bụi vữa bốc mù mịt. Tôi không còn nhìn thấy gì nữa.

— Xong rồi! – Giọng nói thốt lên khe khẽ từ trong lớp bụi mù. – Tôi đã tự do.

Có một bóng người bước ra qua lỗ hổng vào phòng bà.

Tôi lấy tay phẩy loa lia trước mặt để nhìn xem đó là ai.

— Corey, em không nhận ra chị à?

— Chị Meg? – Tôi không thể tin nổi. – Có đúng là chị không?

— Tất nhiên là chị đây. – Chị tôi đang phẩy đám bụi trắng bám đầy trên tóc và vai chị. – Còn ai vào đây mà lại dám bỏ một buổi diễn thử quan trọng để đến cứu một kẻ tồi tệ như em?

Chị ấy gọi tôi là kẻ tồi tệ.

— Meg! – Tôi kêu lên. – Đúng là chị rồi.

Chị ấy vẫn mặc chiếc áo mùa bó màu đen và chiếc quần bó màu hồng. Chị Meg vừa nhổ bụi vữa trong mồm ra vừa nhắc nhở tôi:

— Nhớ là phải nói bé thôi, kéo bà nghe thấy.

Tôi thoáng rung mình.

— Chị cũng biết bà đã làm gì à?

— Thế em nghĩ chị ở đây làm gì? Cả nhà cho rằng có lẽ em đã gặp rắc rối. – Chị Meg vuốt mái tóc rối bù rồi buộc chặt lại bằng cái buộc tóc. – Bố đã chẳng nhắc em không được ốm ở nhà bà là gì.

— Đấy không phải lỗi của em. – Tôi phản đối. – Em chỉ hơi đau cổ họng một chút, thế là bà biến thành một con người điên khùng.

Chị Meg gật đầu.

— Bà đã từng là y tá. Hồi còn trong quân đội. Nhưng có điều gì đó đã xảy ra.

— Điều gì?

— Bố không nói rõ. Nhưng điều đó quá nghiêm trọng.

Tôi nuốt nước bọt.

— Điều đó có nghĩa là gì?

— Có nghĩa là chị phải đưa em ra khỏi đây. Và phải thật nhanh.

— Chị ư? Thế còn bố mẹ? Bố mẹ đâu rồi? – Tôi nhướn lên nhìn qua vai chị về phía lỗ hổng bức tường.

Chị Meg nhúu mày.

— Chị cũng không chắc. Chị nhớ là đã gọi tắc xi chờ chị tới đây. Nhưng chị không nhớ là bố mẹ định làm gì.

— Em đã cố gọi cho bố mẹ, nhưng nhân viên lễ tân nói họ chưa từng đặt phòng ở đó. Hay bố mẹ đã đổi khách sạn?

— Chị không biết. – Chị Meg cắn môi. Nói rồi chị lúc lắc đầu nôn nóng. – Cái gì xảy ra với chị thế này nhỉ? Như thể có một đám sương mù bao phủ đầu óc chị.

Tôi thì không thể.

— Đây là tại căn nhà này đây. Nó đã làm chị hóa rối trí, mù mẫm.

Tôi đặt tay lên vai chị Meg rồi ấn mạnh. Chị ấy phải lấy lại tập trung! Tôi nhìn thẳng chăm chú vào mắt chị.

— Meg, – tôi yêu cầu. – Chị phải cố nhớ lại.

Chị nhắm mắt lại.

— Chị...

— Bắt đầu lại từ đầu. Làm cách nào mà chị chui vào được bức tường?

Meg ngoái lại phía lưng mình nhìn qua cái lỗ mà chúng tôi vừa tạo ra.

— Xe tắc xi đã thả chị xuống trước cửa. – Meg bắt đầu nói bằng một giọng không chắc chắn lắm. – Chị biết là không được để bà trông thấy nên chị đã vòng ra cửa sau nhà.

— Nó đang mở à? – Tôi hỏi.

Chị Meg lắc đầu.

— Không, nó bị khóa. Nhưng có một lỗ nhỏ được đập nắp cao su ở gần đó.

— Lỗ cửa cho chó à? – Tôi thì thào. – Em không nhớ là đã nhìn thấy lỗ cửa cho chó.

Meg chống tay lên hông.

— Ừ, có đấy vì chính chị đã bò qua đó mà. Nó giống như một đường ống dài và nó dẫn chị tới đây.

— Một đường ống à? – Tim tôi đập rộn lên. Không phải vì sợ mà vì tò mò. Tôi cố hạ thấp giọng xuống. – Ý chị nói có một đường hầm dẫn từ căn phòng này ra ngoài hả?

— Đúng thế, – chị chỉ ngón tay về phía bức tường phía sau lưng. – Ở đấy.

– Thế chị em mình còn chờ gì nữa? – Tôi kêu lên. – Ra ngoài thôi!

– Chờ đã! – Chị Meg đá chân vào tường rồi đứng yên. – Chúng ta không thể nhảy trở lại con đường đó. Mình phải lập kế hoạch.

– Được thôi. – Tôi nói nhanh. – Kế hoạch đây này. – Chúng ta sẽ chui qua lỗ hổng này rồi xuống đường ống, chui ra cửa sau nhà. Ta ra được đến sân là thoát.

Tôi nắm tay chị Meg và chui qua lỗ hổng trên tường.

Trong đường ống tối như bưng. Tôi không thể nhìn thấy chính tay mình nữa. Ngay khi đó đầu tôi bồng va vào một thanh rầm gỗ.

– Áii! – Tôi cúi vội xuống ôm lấy đầu. – Đau quá.

– Đừng quá ồn! – Meg nhắc. – Bà nghe thấy đấy.

– Chỗ này sâu lắm. – Tôi thì thào, chân vẫn hời hả đi tiếp. – Chúng mình xuống đến đáy rồi.

– Lạ thật. – Meg lẩm bẩm. – Chị không nghĩ là đã có lúc trốn trong này.

– Có thể chị đã làm chuyện này tự nhiên. – Tôi nói.

– Không. – Chị Meg giật áo tôi và kéo tôi dừng lại. – Chị nghĩ chúng ta đi sai đường rồi.

Tôi quay lại nhìn chị.

– Có nghĩa là có hai con đường vào nhà này à?

– Có lẽ thế nếu đây không phải con đường ban nãy. – Meg gắt gỏng đáp lại.

– Thôi được, nhưng chị cũng đừng đứng đó nữa. – Tôi cũng cúi kính nói. – Chị hãy tìm đường đúng đi.

– Đừng có nói với chị bằng giọng đó. – Meg phản ứng. – Chị đã nói chị phải bỏ cả buổi diễn thử để quay lại cứu em, nhớ không nào?

– Em biết, em biết. – Tôi đồng ý. – Nhưng em thực sự lo sợ, Meg ạ. Nếu chị và em mà không nhanh chóng thoát khỏi đây, bà sẽ tóm được chúng ta.

Tôi cảm thấy Meg đang run lên trong bóng tối.

– Mà chúng ta cũng không muốn điều đó xảy ra. – Chị thì thào.

– Đúng vậy. Nào, giờ chúng ta phải tìm ra con đường đúng.

Tôi quờ hai tay ra trước mặt sờ soạng trong bóng tối. Tay tôi chạm phải những cái rầm nhà, dây điện bọc và cả dây điện thoại. Tất cả đều được bao phủ một lớp mạng nhện. Tôi không dám nghĩ tiếp đến những con nhện rồi rận rệp nữa.

– Nhìn này, ở đây có cái gì đó. – Meg nói khẽ.

Tôi nhích lại gần chị.

— Em chả nhìn thấy gì cả.

— Em có cảm thấy gì không? – Chị nói. – Có gió phải không?

Tôi cảm thấy có luồng khí lạnh thổi vào mặt. Tôi giơ tay lên. Không thấy gì. Tôi vươn tay xa hơn. Vẫn không thấy gì. Tôi tiến thêm một bước và nhận thấy mình đang đứng trên một ngã đường khác.

— Đó là một cái ống khác! – Tôi kêu lên.

— Thế thì còn chờ gì nữa. Chúng ta đi thôi.

Lần này thì tôi đi theo Meg. Nhưng trần đường ống này còn thấp hơn đường ống trước. Thậm chí chúng tôi không thể đi khom lưng nổi nữa. Chúng tôi phải quỳ gối xuống bò.

— Lối này cũng không phải. – Meg rên lên. – Chị biết là chị đã không đi đường này.

— Cứ bò tiếp thôi. – Tôi thúc giục. – Có thể không phải chỉ có một đường ra.

Nhưng tôi bỗng cảm thấy có cái gì cực kỳ không ổn. Nền dưới chân tôi đang từ gỗ cứng đột nhiên chuyển sang mềm và nhão. Không khí trong đường ống có một mùi khó ngửi.

— Kinh quá. – Tôi bịt chặt mũi rồi cố bò thật nhanh. Tôi chỉ có thể dùng một tay để bò còn tay kia bịt mũi.

Tôi chạm phải một cái gì đó rất quen. Giống như tóc. Đúng hơn là lông.

Tôi lại quỳ gối xuống và thấy có cái gì đó mềm mềm dưới chân. Mùi hôi thối càng nặng hơn. Tôi nhấc tay lên và có cảm giác tay mình có cái gì nát bét dính vào.

— Chị Meg! – Tôi thì vào bóng tối. – Chúng ta đang bò đi đâu đây? Nhưng tôi bỗng nhận ra...

— Chuột! – Chị Meg sợ hãi rú lên. – Chúng mình bò vào con chuột chết.

— Ơ. – Tôi rụt tay lại. – Ôi trời, thật kinh khủng!

Tôi cố đứng thẳng dậy nhưng trần quá thấp. Meg cũng thế. Chị nắm chặt lấy tôi trong bóng tối rồi nhảy phắt lên lưng tôi mồm líu lại.

— Đuổi chúng đi, Corey. Đuổi đi!

— Em không thể, – tôi đáp. – Chúng ở khắp nơi!

— Ôi, Corey, – chị Meg rên rỉ. – Chị sắp nôn ra đây này.

Tôi chống tay quỳ đầu gối và trên lưng là chị Meg. Chị ấy không dám chạm một tý gì xuống tấm thảm đầy lỗ chuột bên dưới.

Tuy chỉ mặc bộ quần áo ba lê bó mà chị ấy nặng như cả tấn.

— Corey, chị đề nghị đấy! – Chị Meg vòng tay qua cổ tôi chặt đến nỗi nghẹt thở. – Đưa chị ra khỏi đây ngay!

Tôi lại phải đề lên chuột mà bò. Tôi cố bò tiếp về phía trước nhưng sau vài bước đầu tôi va phải một bức tường.

— Chết rồi, – tôi lặng người. – Chúng ta phải quay lại.

— Đề lên đồng xác chuột á? – Meg lại rên lên. – Không đòi nào.

— Chúng ta buộc phải làm thế thôi. – Tôi dứt khoát hất chị Meg xuống. – Và chúng ta sẽ thoát nhanh hơn nhiều nếu mỗi người tự bò lấy.

— Ơ, ơ. – Meg chực nôn khi bò lại qua tấm thảm chuột. – Chị kinh lắm, Corey ạ, thực sự là khiếp.

Tôi cố không nghĩ tới những bộ xương, thịt chuột chết bám đầy ngón tay và gãy răng rắc dưới đầu gối mình. Tôi chỉ tập trung quay lại bằng được con đường sàn gỗ để đi sang một ngã khác.

Chúng tôi bò thêm vài phút nữa, rẽ phải rồi trái. Rồi lại rẽ phải.

— Ánh sáng! – Meg chột reo lên. – Chị thấy ánh sáng.

— Em cũng thấy!

Tôi nửa bò nửa chạy về phía có ánh sáng vàng vọt. Chúng tôi bỏ lại đồng chuột chết sau lưng và cuối cùng cũng tới được con đường cũ.

Chị Meg bấu vào tay tôi.

— Chỗ sáng gần lắm rồi. Chúng ta sắp đến đó rồi.

Cứ đoạn nào đứng dậy được, chúng tôi lại chạy.

— Em nhìn thấy cánh cửa! – Tôi khàn khàn kêu lên.

— Chị cũng thấy! – Chị Meg nói.

Ánh sáng màu vàng tràn qua khe cánh cửa đó. Tất cả những gì phải làm là đẩy tung cánh cửa này ra và chúng tôi sẽ tự do.

— Ra ngoài! – Tôi reo lên. – Chúng ta tới nơi rồi.

Chị Meg đẩy tung cánh cửa trước. Tôi đứng kế ngay sau chị. Tôi vươn tay ra trước như người vận động viên chạy chạm dải băng khi về đích.

— Chúng ta đã làm được. – Tôi thốt lên. – Đã...

Lời nói của tôi tắc lại trong cổ họng khi tôi nhận ra thực sự mình đang ở đâu.

— Không! – Meg thét lên.

Không phải chúng tôi ở ngoài.

Chúng tôi vừa chui qua cánh cửa buồng kho của bà.

Chúng tôi đã trở lại chính căn phòng của bà.

Cửa phòng ngủ bật ra và bà chậm rãi bước vào. Bà mặc bộ trang phục của một y tá thực thụ: váy trắng, mũ chụp đầu trắng, giày trắng và giờ có thêm một chiếc áo choàng xanh nước biển. Màu son đỏ tươi quệt nhoè nhoét trên cái mồm rộng của bà. Mái tóc màu xám của bà thì lòa xòa dưới chiếc mũ.

Trông bà không bình thường tí nào.

— Đã đến lúc các cháu uống nước! – Bà nói nhỏ nhẹ, dành cho chúng tôi nụ cười rạng rỡ. Trông bà dường như chẳng ngạc nhiên gì khi thấy chị Meg.

— Uống nước ạ? – Meg tròn mắt hỏi lại.

— Bà đã mua hai ga lông. – Bà giơ ra một chiếc khay đựng những cái bình và cốc thủy tinh. Ôi không! Đừng lặp lại nữa!

— Một cho Corey, một cho Meg.

Tôi há miệng nhìn bà. Làm sao mà bà biết chị Meg cũng ở đây?

Bà lấy chân đá cánh cửa sau lưng đóng lại rồi cẩn thận đặt chiếc khay lên bàn cạnh giường.

— Đã đến giờ những đứa trẻ ốm phải uống thuốc! – Bà cười khùng khục trong miệng, nhìn về phía chị Meg.

— Nhưng cháu không ốm! – Meg phản đối.

— Nào, cô bé, thử nhìn lại mình xem. – Bà đặt một tay lên trán Meg. – Người cháu rất nóng.

— Đó là vì cháu vừa chạy. – Meg đáp.

— Sắp sốt, càng đúng. Nhưng đừng lo, cháu yêu. – Bà cầm một cái bình lên và đưa ra trước mặt Meg. – Bà sẽ chăm sóc cháu. Bà chăm sóc tất cả mọi người.

— Đừng uống. – Tôi cảnh báo chị Meg. – Nó sẽ làm chị mê sảng đấy.

— Một ga lông thứ nước này sẽ giúp các cháu khám phá ra nhiều điều. – Bà nói rồi rót đầy hai cốc.

— Cháu không uống bất cứ ga lông nước gì hết! – Tôi hét lên với bà.

— Nào, Corey, với cháu thì khó hơn rồi đấy. – Bà cầu nhàu. Bà từ từ bước đến bên tôi. – Cháu biết cái này không giúp cháu khá hơn. Và cháu muốn khá hơn, đúng không?

Bà giúi cốc nước cho tôi nhưng tôi đã cúi xuống né tay bà.

— Chạy đi chị Meg! – Tôi kêu lên từ phía sau lưng bà.

— Chạy đâu? – Meg kêu lên. Nhưng chưa kịp chạy bà đã tóm chặt lấy cổ tay chị. – Ôi! Bà tóm được chị rồi!

— Cháu cũng tệ như Corey. – Bà phàn nàn, kề sát cốc nước vào mồm Meg.

— Cẩn chặt răng lại! – Tôi hét lên bảo chị Meg. – Đừng để bà cạy được mồm chị.

Chị Meg quay tới quay lui đầu. Chị nghiêng chặt quai hàm và bà làm cách nào cũng không khiến chị mở miệng được.

Bà dẫn mạnh cốc lên bàn:

— Bà đã nói giờ không phải lúc đùa. – Bà tức tối hầm hè. – Chừng nào cháu không há mồm ra bà sẽ làm cho cháu phải há. – Bà đi lại phía chị Meg, hai tay vươn ra.

— Cứu! Corey! – Meg thét lên khi chị bị dồn vào góc phòng. – Đẩy bà ra chỗ khác đi Corey!

Bà kẹp chặt hai tay chị Meg và thô bạo ấn chị vào tường.

Lại thế rồi!

Tôi vớ ngay bình nước trên bàn, giơ lên đầu.

— Hoặc là bà bỏ chị Meg ra hoặc là cháu sẽ đập cái này vào bà! – Tôi gào lên.

Bà quay lại nhìn tôi. Khi thấy bình đầy nước, bà hơi sững lại. Rõ ràng có một sự sợ hãi hiện ra trên mặt bà.

Tôi nhìn bình nước rồi lại nhìn bà.

Trông bà lúc này rất giống nhân vật Mụ phù thủy Độc ác trong phim *Vị thần xứ Oz*. Điều này lại khiến tôi liên tưởng tới một điều khác. Tôi chợt nhớ ra phần kết bộ phim khi mụ phù thủy dồn cô bé Dorothy cùng các bạn vào chân tường. Họ đã bị mắc bẫy và mụ phù thủy đã nhóm lửa vào anh bù nhìn bằng chiếc chổi phát lửa của mụ.

— Nước! – Tôi thì thào. – Nước đã làm mụ phù thủy tan ra.

— Không. – Mặt bà tái nhợt vì sợ. – Đừng dùng nước.

Bà đứng sững, nhìn chằm chằm vào cái bình nước trên tay tôi.

Tôi nắm cái bình chặt hơn. Có thể, chỉ là có thể thôi, loại nước này sẽ hòa tan bà ra.

Bà không rời mắt khỏi cái bình.

— Hãy ngoan nào, Corey, – bà cười dịu dàng. – Và đặt cái bình đó xuống.

— Không! – Tôi chăm chú nhìn bà.

Bà vẫn nắm chặt tay chị Meg. Bà nhích từng bước về phía tôi, lôi cả Meg theo.

— Thôi nào, Corey, để nó xuống đi.

— Không đòi nào! – Tôi gào to.

Bà nhào người ra phía trước. Tôi lùi lại một bước, hất nước về phía bà.

— Ôi không! – Bà rít lên. Bà thả chị Meg ra, và ôm đầu như bảo vệ. Nước tôi hất thấm đầm đầu với tay bà. Tôi cầm cái bình thứ hai lên rồi lại hất tiếp vào người bà.

— Oái!

Bà gào lên cứ như thể bị tạt a xít.

Nước chảy đầm mặt bà rồi ướt hết người bà. Nước chảy đến đâu bà Marsha uốn người vặn vẹo như thể rất đau đớn đến đó.

Chị Meg chạy vòng qua người bà rồi co rúm người đứng sau lưng tôi. Chúng tôi chăm chăm nhìn bà, chờ đợi bà tan ra.

Chúng tôi đợi. Và đợi.

Bà thì vẫn tiếp tục vặn vẹo và kêu rên.

Nhưng rồi cũng không có gì xảy ra.

Chị Meg quay sang nhìn tôi. Tôi nhìn lại chị.

Tại sao bà lại không tan ra nhỉ?

— Làm gì đi chứ! – Meg yêu cầu, thúc cùi trỏ vào lưng tôi. – Làm bà biến khỏi đây đi.

Tôi đã đổ hết nước trong bình vào người bà. Chỉ còn mỗi cốc nước lúc này bà cứ ép chị Meg uống vẫn còn trên khay. Tôi chộp lấy cốc nước, vung thẳng lên đầu bà.

Thình lình mắt bà mở to. Dòng nước chảy từ đỉnh đầu xuống trán rồi xuống cằm bà. Bà há to miệng nhưng không phát ra được tiếng nào.

Tôi kinh ngạc quan sát vì nước chảy đến chỗ nào chỗ đó phồng rộp lên.

— Corey, chuyện gì xảy ra vậy? – Meg kêu lên, tay gại gại tay tôi.

Vết rộp trên mặt bà càng lúc càng to.

— Tôi đang tan ra. – Bà rên rỉ, người bà sụp xuống. – Đang tan ra rồi.

Ái chà. Thật y như là trong phim

Chỉ bây giờ mới là thật.

Chị Meg và tôi đứng đờ người, kinh hoàng nhìn như thôi miên.

Ummm... Bà đứng gập bụng uống, hất mặt lên nhìn tôi.

Vẻ thù hận lóe lên trong mắt bà.

— Sao cháu làm thế? – Bà thét lên đau đớn.

Một hơi thở hôi hám phả vào mặt tôi, tôi nhả mặt lại.

— Mặt bà kìa! – Meg thốt lên. – Corey, nhìn mặt bà kìa!

Những vết rộp trên mặt bà đã sưng to lên dính vào nhau. Những vết rộp đó như hòa vào làm thành một vết rộp lớn.

Chúng tôi thấy vùng trán bà sưng lên như một quả bong bóng khổng lồ. Sau đó quả bóng lại xẹp rũ trước trán bà như sáp nến đang chảy xuống.

— Ôi, ghê quá! – Chị Meg kêu lên.

— Dừng lại đi! – Bà lại thét lên. Nhưng mũi bà đang dài ra, dài mãi, dài quá cả cằm bà.

— Dừng lạiiii! – Bà kêu to, mồm méo xệch.

— Ôi trời! – Tôi ngả người ra phía sau, dựa vào chị Meg.

— D... ung... dừng! – Giọng bà nghe như một cuốn băng ghi âm sắp rã.

— Aaaaaaaa! – Chị Meg và tôi đồng thanh hét.

Bà quấy đạp đu người sang trái rồi sang phải. Tôi kinh hoàng chứng kiến cả đầu và thân bà sứt xuống thành một khối vuông lủng nhùng trong bộ trang phục y tá.

— Dừng lại, dừng đi! – Bà gào. – Tôi đang tan ra. Có thể thế chẳng? Có thể chẳng?

Chị Meg bịt chặt tai lại để khỏi nghe thấy những lời rên rỉ của bà. Nhưng chị không bịt mắt. Cảnh này quá kỳ dị không thể bỏ lỡ.

Lúc này đầu bà gần như đã hòa làm một với thân người và chúng tôi cũng không còn nghe thấy một lời nói nào nữa, tất cả chỉ là tiếng rên khe khẽ.

Cái hình hài đã từng là bà khi nãy giờ tan ra thành một vũng bùn sệt màu xanh nâu đang chảy tràn khắp mặt sàn.

— Coi chừng! – Tôi hét lên, kéo Meg tránh vệt chất lỏng. – Đừng để nó chạm vào người chị.

Chúng tôi cứ lùi dần lùi dần đến lúc chạm vào tường, còn dòng chất lỏng thì cứ lướt theo chân chúng tôi. Sau cùng, nó cũng đã ngừng lan.

Chị Meg và tôi nhìn nhau.

Chúng tôi an toàn rồi.

Nhưng chẳng được bao lâu.

Xxxxxxxxxxxxxxi!

Một đám mây nặng hơi nước đang kéo tới tràn ngập căn phòng. Mùi bốc lên thật kinh khủng, tệ hơn cả mùi trứng thối, thậm chí thối hơn cả mùi chuột chết trong đường hầm mà khi nãy chúng tôi phải bò qua.

— Trời! – Tôi lấy tay bịt chặt miệng lại.

Chị Meg thì chúi mũi vào lưng tôi, kêu:

— Chị sắp nôn ọe rồi! Sắp rồi!

Tôi bưng kín mũi.

— Hãy tự nhủ bà đã đi rồi. Mụ phù thủy đi rồi. – Tôi ra lệnh bằng một giọng nghẹt mũi.

Chị Meg ghé cổ nhìn qua vai tôi, nước mắt vòng quanh.

— Em đã làm được rồi! Làm được rồi!

— Hoan hô! – Tôi dấm tay vào không khí.

Bỗng tôi nghe thấy một tiếng động lạ. Nó giống như tiếng sô đa sủi khí.

Tiếng xèo xèo ngày càng to hơn. To hơn. Lúc này nghe giống như tiếng một dung dịch nóng chảy kêu lục đục.

— Nóng quá! – Chợt Meg kêu lên. Sao ở đây nóng thế!

Chị Meg nói đúng. Tôi cảm thấy một hơi nóng đang phả vào gáy mình, giống như cái lò đang nung.

Tôi ngoái lại nhìn xem cái gì đang diễn ra.

Tường tứ phía đỏ rực lên. Trông chúng như những cục than chuyển từ màu vàng cam sang xanh thẫm rồi lại trắng khi chúng mỗi lúc một nóng hơn.

— Đừng đụng vào bất cứ cái gì! – Tôi ra lệnh. Tôi kéo chị Meg tránh xa khỏi bức tường.

Chị Meg bưng kín mặt, đứng sát cạnh tôi.

— Corey, làm nó dừng lại đi!

— Em không thể? – Tôi kêu lên, bất lực nhìn bức tường đang tan ra.

Tấm giấy dán tường tróc xuống từng mảng lớn bỗng chốc chìm trong dòng nóng chảy sền sệt đang lan ra sàn nhà. Khi dòng chảy này chạm tới dòng chất lỏng mà bà tan ra ban nãy nó lập tức biến thành dòng suối nham thạch nóng bỏng.

Lập tức tạo thành một dòng suối chất sun phua khác phun lên trời.

— Cánh cửa! – Tôi la lớn. Mắt tôi như sắp chảy ra vì hơi nóng và các hóa chất tràn ngập không khí. – Chúng ta phải ra khỏi đây thôi.

Tôi vừa chạy, vừa lôi chị Meg về phía cửa. Khi chúng tôi chạy ngang qua chiếc giường ngủ, thành giường bỗng nứt đôi rồi tan luôn vào dòng nham thạch dưới sàn nhà. Tấm nệm trải giường uốn cong lên như quả bóng nhựa khi gặp lửa. Nó rã ra, chảy tràn khung giường rồi cũng tan biến luôn vào dòng nham thạch sôi sùng sục.

Sàn gỗ dưới chân chúng tôi cuồn cuộn lên như sóng.

— Ồi, nhìn kìa! – Tôi hét. Chị Meg và tôi chạy giạt sang bên phải, né người không để chạm phải tường hay dòng nước đặc sệt dưới chân. Bỗng sàn nhà hất chúng tôi giạt sang bên trái.

— Cái gì xảy ra thế? – Chị Meg thét lên.

— Sàn nhà. – Tôi rên rỉ. – Sàn nhà đang biến dạng vì quá nóng.

— Corey, không! – Meg ôm chặt lấy eo tôi. Tôi đến nghệt thở mất.

— Cánh cửa. Chúng ta phải tới được cánh cửa. – Tôi thều thào nói, luống cuống bước theo những chỗ sàn còn cứng.

Nhưng khi chúng tôi vừa tới được cánh cửa thì cũng là lúc nó chảy thành dòng nước phát ra những tiếng xèo xèo nóng bỏng.

Tường nhà, giường ngủ, bàn phấn... mọi thứ xung quanh tôi lúc này đều đã ngập chìm vào dòng nham thạch đang sôi lên sùng sục.

— Căn phòng! – Tôi hét. – Cả căn phòng đang tan ra.

Chúng tôi bị vây hãm trong dòng suối nóng bỏng rát, kêu lục đục.

— Corey, chúng mình phải làm gì đây? – Meg kinh hoàng kêu lên khi thấy sàn nhà cuối cùng cũng đã tan vào dòng suối đỏ lừ. – Chúng ta đi đâu bây giờ?

Người tôi tê liệt. Tôi đứng im không thể nhúc nhích. Tôi chỉ còn nói được mấy tiếng:

— Chúng ta đã bị kẹt. Chúng ta sẽ bị tiêu hủy cùng ngôi nhà.

— Corey?

Tôi nghe có tiếng nói rất gần mình nên mở hé một mắt nhìn. Một phụ nữ tóc hoe vàng, đeo kính đang đứng trước mặt tôi. Một tay bà đang cầm cái cốc đầy nước.

— Không! – Tôi hoảng hốt. Cốc hòng tôi khô khốc. Môi tôi méo xệch đi. Không thể là nước nữa!

Người phụ nữ vuốt nhẹ mái tóc tôi từ trán ra sau gáy.

— Bình tĩnh nào Corey. Mẹ đây mà.

Tôi chớp mắt mấy cái. Căn phòng dường như nhỏ bé đi.

— Mẹ ư? Có đúng là mẹ không?

Mẹ tôi cười gật đầu.

— Còn đây là phòng con?

— Tất nhiên, con yêu ạ. Con đang ở trong căn phòng yên ấm của mình đây thôi.

Lần đầu tiên trong vòng mấy ngày qua tôi mỉm cười. Trong lòng tôi lúc này thật nhẹ nhõm.

— Jack! – Mẹ ngoại lại gọi. – Corey tỉnh rồi này!

— Thật là tuyệt! – Một giọng nói trầm trầm đáp lại.

Tôi nghe thấy những bước chân nặng trĩu. Rồi một khuôn mặt khác hiện ra sau vai mẹ. Khuôn mặt đó đang tươi cười.

— Con thấy thế nào rồi, nhà thể thao? – Bố nắm lấy tay tôi âu yếm hỏi.

— Không còn nóng nữa ạ. – Tôi nói và cố gượng ngồi dậy.

Bố đặt một tay lên vai tôi, khẽ đẩy tôi xuống giường.

— Nằm xuống và nghỉ ngơi đi con trai. Con đã trải qua hai ngày khổ sở.

— Con đã bảo mà, – tôi khò khè thốt lên. – Bà Marsha là một người ác độc.

Bố mẹ đưa mắt nhìn nhau.

— Bà Marsha à? – Mẹ hỏi. – Bà Marsha là ai?

Bố nhún vai:

— Anh cũng không biết.

— Bố mẹ biết bà mà! – Tôi kêu lên, cố ngồi dậy lần nữa. – Thôi nào, bố, bố đừng đùa nữa!

Bố nhìn mẹ:

— Anh chẳng hiểu gì về điều con nó nói cả.

Mẹ quỳ gối xuống cạnh giường tôi:

— Corey, con biết bà nội con tên là Betsy cơ mà.

— Betsy? – Tôi nhắc lại.

— Dĩ nhiên. Bà Betsy. Bà sống ngay căn phòng bên phải con. – Bố vỗ nhẹ vai tôi. – Con trai, có vẻ con vừa trải qua một giấc mộng khác thường.

— Mộng ă? – Tôi nhú mày. – Nhưng... nhưng nó có vẻ rất thật bố ă.

— Nằm mê khi sốt thường rất thật. – Mẹ giải thích. – Và nó còn gây lo sợ nữa. Ông Chúa con sốt đã qua.

Tôi đưa tay sờ lên trán.

— Con đã bị sốt ă?

— Ba chín độ rưỡi. – Mẹ đáp. – Con đã mê sảng.

Bố ngồi xuống thành giường tôi:

— Con đã mê man suốt ngày rồi.

— Aaaaaa! – Tôi ngả phịch đầu xuống gối. – Tất cả mọi thứ đều là thực. Nhất là người phụ nữ ấy. Tôi rung mình run rẩy. – Bà Marsha.

Mẹ đưa tôi một cốc nước trong đó vẫn còn một cọng rom.

— Uống đi con. Con phải lấy lại nước.

— Bà Marsha cũng nói thế. – Tôi lại run lên. Cố gắng ngồi dậy rồi nằm xuống, rồi lại ngồi dậy. Sức lực tôi gần như cạn kiệt. Căn phòng bỗng bỗng bênh rồi quay tròn, còn khuôn mặt mẹ thì mờ dần mờ dần.

— Bà ấy đã bắt con uống một ga lông thứ nước đó.

Mẹ đặt cốc nước xuống bàn cạnh giường tôi.

— Thôi được, đừng lo con trai, mẹ sẽ không ép con làm bất cứ điều gì.

Bố nắm tay tôi.

— Con cần nghỉ ngơi đi. Nghỉ ngơi là cái tốt nhất cho con lúc này.

Tôi quay đầu nhìn ra cửa sổ. Những tia nắng chói chang chiếu vào mặt tôi. Tôi mỉm cười hạnh phúc. Ở nhà. Tôi tự nhủ. Mình đã ở nhà.

Tôi quay lại phía bố và nụ cười trên môi tôi vụt tắt.

Bố đã đi khỏi. Và thay vào chỗ bố là khuôn mặt mà tôi mong sẽ không bao giờ phải thấy lại. Cả trong cuộc đời thực cũng như trong mơ.

Bà Marsha! Tay cầm một bình nước lớn.

— Không! Bà không có thực! – Tôi gào thật to. – Bà không có thực! Bà không thể là thật!

Bà Marsha sờ trán tôi, hơi thở khác thường của bà phủ lên mặt tôi.

— Vẫn còn ấm, bà biết mà. Chúng ta sẽ làm cái gì đối phó với điều này.

— Không! – Tôi hẩy mạnh ta bà khỏi trán tôi. – Bà không có thực. Bối bảo thế rồi. Bà chỉ là một giấc mơ không tốt. Bà không hề tồn tại.

— Thư giãn đi, Corey. – Bà Marsha thủ thủ. – Cháu đã có một cơn ác mộng đấy. Nhưng cháu đã khá hơn rồi. Cháu vẫn đang ở đây, an toàn, trong ngôi nhà của bà. Và bà nghĩ cháu cần uống thêm vài thứ thuốc. Bà sẽ đem lại cho cháu ngay đây.

Tôi vớ chiếc gối bịt chặt lấy đầu.

— Không! Kkkkkkkkhông! – Tôi thét lên, mặt úp vào tấm nệm giường.

Tôi đập chân kịch liệt xuống giường.

— Đi đi! – Vẫn nấp dưới gối, tôi hét to. – Cháu không muốn nhìn thấy bà nữa.

Dưới gối nóng và tối quá. Tôi hé gối ra để thở. Nước dãi của tôi chảy xuống nệm giường làm nó ướt đầm. Mắt tôi hoa lên toàn sao vàng sao tím.

Tôi gạt gối ra rồi giúi nó xuống lưng. Tôi hóp lấy không khí, cố hít một hơi thật sâu vào phổi. Tôi mở bừng mắt. Phút chốc, tôi không hiểu mình đang ở đâu nữa.

Tôi lướt nhìn căn phòng. Phía tường trên đầu tôi thấy một cái đèn sáng rực. Một bộ cốc tách trắng có tay nắm nhỏ bằng đồng. Một cái bàn chân gỗ kèm theo những chiếc ghế gỗ. Ở phía sau, tôi nghe tiếng giai điệu cuối của bản nhạc *Phía trên cầu vồng* phát ra từ vô tuyến.

Có vẻ không giống nhà bà Marsha lắm. Nhưng tôi cũng không chắc.

Tôi khẽ nhướn đầu lên, hít một hơi.

Hơi thở hơi hám không còn nữa. Có nghĩa là bà Marsha đã biến mất!

Nhưng chờ chút. Căn phòng của tôi cũng đã biến mất.

Thậm chí cả cái giường tôi nằm ban nãy đã biến rồi.

Mặt tôi đang tựa trên một cái gì man mát và cứng. Nền nhà trải vải bố. Tôi đang nằm trên sàn trải vải bố đen trắng trong phòng bếp nhà mình. Tôi đã trải qua một giấc mơ. Tôi thấy mình là em trai của Meg và tôi đã bị ốm... Thật đáng sợ, chẳng thích tý nào khi mình không phải là chú chó Corey nữa.

Một khuôn mặt to hiện ra trước mặt tôi.

– Thế nào rồi? – Khuôn mặt đó nói.

Meg!

Cô ấy ngoẹo đầu cười với tôi. Rồi cô chìa một tay xoa lên bụng tôi.

Tôi lật người lại, Meg búng búng tay sau tai tôi. Tôi rất thích làm thế.

– Mẹ ơi, nó tỉnh rồi! – Meg ngoái đầu lại gọi.

Có tiếng chân nhẹ nhàng bước trên sàn bếp và một khuôn mặt khác lộ ra phía sau Meg. Đó là mẹ. Mẹ vươn tay, xoa xoa đầu tôi.

– Ồ! – Meg lên tiếng. – Hẳn nó vừa mơ một giấc mơ rất tệ. Mẹ có thấy không? Bốn chân nó khua khoảng như điên. Mà nó còn sủa với lại rên rỉ trong lúc ngủ nữa chứ.

Tôi vẫn còn hơi choáng váng. Tôi vẫn nằm dài trên sàn trong khi mẹ cứ đưa tay vuốt mải lưng tôi.

– Corey tội nghiệp. Con cún con tội nghiệp. Từ khi chúng ta chuyển nhà tới phố Fear, nó toàn nằm mơ ác mộng. Đôi khi còn tới bốn năm lần một ngày.

– Con cứ tự hỏi một con cún thì mơ về điều gì? – Meg hỏi.

Mẹ nhún vai.

– Có lẽ bởi nó đã đuổi theo những con thỏ.

Meg quay đầu lại nhìn tôi.

– Con không nghĩ những chú thỏ lại khiến nó buồn phiền đến vậy. Nó còn khóc nữa cơ.

Tôi lão đảo ngóc cổ lên. Đây đúng là nhà mình rồi. Bếp của tôi. Sàn nhà của tôi. Những người thân của tôi. Tôi còn nhìn thấy cả đĩa thức ăn của tôi đặt trên tấm lót nhựa ở cửa sau. Tất cả mọi cái khác dường như chỉ là một con ác mộng kinh khủng.

– Mà không phải sợ một con thỏ già bé nhỏ ấy. – Ôm chặt lấy cổ tôi, Meg thì thầm: – Mà là một chú chó to cơ mà.

Tôi thực sự vui mừng khi gặp Meg. Như để chứng minh, tôi thè lưỡi liếm vào mặt cô.

– Ôi, hích, Corey. – Meg cười khúc khích, lấy tay áo chùi mặt. – Những nụ hôn của chó.

Tôi biết Meg thích như vậy. Và tôi vẫy đuôi tỏ ý tôi cũng biết điều đó.

Trời, thật là tốt khi được trở về với thế giới thực. Mọi thứ trở lại bình thường. Tôi nhồm dậm, đuổi dài người. Còn cả một ngày mới đang ở trước mắt.

Trước tiên tôi phải uống một cốc nước rồi ăn một chút thức ăn. Sau đó tôi sẽ truy tìm con mèo bản thủ có cặp mắt xám đen. Giờ này chắc nó đang nằm dài trong ngôi nhà hoang phía bên kia dãy phố Fear.

— Có lẽ... Hôm nay mình sẽ tóm được nó!

Lời bạt của nhà văn Hoàng Văn Bốn

Người xưa từng nói: “Lấy xưa để nói nay. Lấy ngày để nói đêm. Lấy âm để nói dương. Lấy mê để nói tỉnh...” Câu chuyện trong sách chỉ gói gọn trong một giấc mê sáng của một chú chó bị ốm. Trong giấc mê sáng ấy, chú gặp một bà cụ già Marsha, chú cho là bà cụ trong dòng họ. Cha mẹ chú gửi chú ở lại nhà bà cụ Marsha để đi nghỉ mát, tắm biển. Bà cụ có vẻ ngoài hiền lành, thực thà, cứ lừ lừ trị bệnh sốt cho chú theo cách quái đản của bà – cái cách lấy độc trị độc, lấy nặng trị nặng: lấy khăn bông quấn đầy mình chú bé để trị nóng. Lấy nước lạnh để trị lạnh, buộc tay chân chú vào giường để trị bệnh “phản kháng, chạy trốn”. Chỉ xoay quanh câu chuyện trị bệnh cho chú, đã bộc lộ tính cách của bà cụ và bộc lộ từ từ tính cách chú bé: giàu nghị lực, lễ phép dù bị ngược đãi quá đáng, tưởng chết được vì ngạt thở, vì sốt ghê gớm. Và, chú đã vượt qua được tất cả “thử thách” của bà cụ – một thầy thuốc quái gở nhưng cao tay ấy. Cũng qua các hành động trong cơn sốt mê man của chú, thấy được tính “không nhân nhượng”, không nuông chiều thái quá của các bà mẹ. Tính dễ quên, dễ tiếp thu cái mới của trẻ con. Câu chuyện chẳng “phiêu lưu, mạo hiểm”, cũng chẳng bạo lực, chẳng bay lên các vì sao... chỉ xoay quanh những tình huống rất gần gũi hàng ngày trong một gian phòng ta gặp đâu đó... ấy thế mà câu chuyện vẫn được kể lại rất hấp dẫn, rất lý thú, mê mà rất tỉnh, mộng mà rất thực...